

SENTINȚA CIVILĂ NR. 290

Ședința publică din 24 noiembrie 2020

Președinte Mirela Achimescu
Grefier Viviana Lukacs

S-a luat în examinare acțiunea civilă exercitată de reclamantii Roman Florica, Cuc Raluca Beatrix, Vidican Denisa și Galea Ovidiu Daniel în contradictoriu cu pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice având ca obiect pretenții – daune morale.

La apelul nominal se prezintă reprezentantul reclamantilor – avocat Dascăl Teodor din Baroul Arad și reprezentantul pârâtului – consilier juridic Mitran Călin, lipsă fiind reclamantii.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, având în vedere modul de soluționare al cererii de reexaminare a modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, reprezentantul pârâtului arată că nu mai susține excepția insuficienței timbrării a cererii de chemare în judecată.

Reprezentanții părților arată că nu mai au de formulat alte cereri.

Instanța acordă cuvântul asupra excepțiilor lipsei calității procesuale pasive și a inadmisibilității acțiunii invocate de pârât.

Reprezentantul pârâtului solicită admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive arătând că este de principiu că legitimarea procesuală pasivă presupune într-o cauză civilă existența unei identități între persoana pârâtului și cel care este subiect pasiv al raportului juridic dedus judecării, cu alte cuvinte cu titularul obligației deduse judecării. Consideră că din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 148 și 194 CPC rezultă că reclamantul, fiind cel care pornește acțiunea, trebuie să justifice inclusiv calitatea procesuală pasivă, prin indicarea obiectului cererii și a motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază pretenția sa. Or, pârâtul nu este comitent față de procurorul ce a instrumentat cauza penală, răspunderea civilă a statului fiind una obiectiv, condiționată de existența, în prealabil, a unei hotărâri penale sau disciplinare de sancționare a procurorului privitor la fapte în legătură cu activitatea profesională referitor la care să se constate că sunt de natură să determine o eroare judiciară. Nu se realizează astfel identitatea cerută de lege între cel care stă în judecată, în calitate de pârât, și cel care poate fi obligat în raportul juridic dedus judecării. Solicită admiterea excepția inadmisibilității acțiunii pentru toate motivele prezentate pe larg în cuprinsul întâmpinării.

Avocatul reclamantilor solicită respingerea celor două excepții. Apreciază că există o răspundere a statului pentru greșelile organelor judiciare motiv pentru care statul trebuie să răspundă pentru greșelile angajaților săi.

Instanța solicită avocatului reclamantilor să arate dacă părțile pe care le reprezintă au formulat alte plângeri la CSM privitor la cercetarea disciplinară a procurorului de caz în afara celor depuse la dosar.

Avocatul reclamantilor arată că nu au fost formulate alte cereri la CSM, părțile pe care le reprezintă neconsiderând util un astfel de demers. Solicită instanței să judece cu conștiința și astfel să dispună respingerea excepțiilor invocate de către partea adversă.

Constatând că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și de drept, președintele completului de judecată închide dezbaterile.

TRIBUNALUL

Constată că prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 11.06.2020 reclamantii Roman Florica, Cuc Raluca Beatrix, Vidican Denisa și Galea Ovidiu Daniel au chemat în judecată pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice solicitând admiterea acțiunii

astfel cum a fost formulată și obligarea pârâtului la plata sumei de 50.000 euro pentru fiecare reclamant, cu titlu de daune morale, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii arată că solicită doar repararea prejudiciului moral care le-a fost cauzat, prejudiciu mult mai grav decât cel material. Arată că, judecători fiind, între anii 2013-2018 au fost suspecti, inculpați, trimiși în judecată, suspendați din funcție 600 de zile, din nou cercetați de DNA, dosarul fiind apoi clasat, pentru toți cei 4 reclamanți, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) CPP, adică faptele ce le-au fost imputate nu au existat. Precizează că și în condițiile în care pe parcursul procesului penal au achitat onorarii de avocați și alte cheltuieli ocazionate de proces, prejudiciile materiale le apreciază ca nesemnificative raportat la vătămarea vieții private, a reputației și prestigiului profesional, a independenței funcționale ca judecători și a independenței sistemului judiciar, garanție a respectării drepturilor și libertăților constituționale ale cetățenilor. Consideră că Statul român prin Ministerul Finanțelor Publice are calitate procesuală pasivă în cauză. Invocă art.223 alin. 1 Cod civil, art. 94 din Legea 303/2004 și art. 1373 Cod civil. Arată că acest ultim text de lege prevede clar că angajarea răspunderii comitentului pentru prepușii săi implică doar existența unui raport de prepușenie și a unui prejudiciu cauzat de un prepus în exercitarea funcției sau atribuțiilor, încredințate de comitent, nefăcându-se nici o referire la condiția faptei ilicite ori culpei prepusului pentru angajarea răspunderii civile delictuale a comitentului. Consideră că răspunderea comitentului este o răspundere civilă obiectivă, directă, principală și autonomă în raport cu răspunderea prepusului. În concluzie, arată că, statul prin Ministerul Finanțelor, în calitate de comitent, răspunde civil pentru orice prejudiciu cauzat de prepușii săi - procurorii, în acest caz - pentru orice vătămare cauzată de aceștia în exercitarea funcției în care statul i-a desemnat, prin urmare pârâtul are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză. Arată că, prin rechizitoriul din data de 20.06.2014, în dosarul nr. 37/P/2012 al DNA Serviciul Teritorial Oradea, s-a dispus trimiterea în judecată a reclamanților în calitate de judecători, după cum urmează: Florica Roman pentru comiterea infracțiunilor de trafic de influență și favorizarea făptuitorului, Cuc Raluca, Beatrix și Vidican Denisa pentru comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu și favorizarea făptuitorului, respectiv Galea Ovidiu pentru comiterea a două infracțiuni de abuz în serviciu, două infracțiuni de fals intelectual, o infracțiune de uz de fals, o infracțiune de participare improprie la infracțiunea de fals intelectual, o infracțiune de participare improprie la infracțiunea de fals informatic iar urmare acestui fapt, prin Hotărârea nr. 679/30 iunie 2014, Hotărârea nr. 680/30 iunie 2014, Hotărârea nr. 681/30 iunie 2014, Hotărârea nr. 682/30 iunie 2014, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a dispus suspendarea din funcția de judecători. Dosarul a fost înregistrat la Curtea de Apel Cluj cu nr. 854/33/2014, aceasta fiind instanța desemnată să soluționeze cauza în urma solicitării DNA - Serviciul Teritorial Oradea. Prin încheierea penală nr. 298 din 18.06.2015, în faza cererilor și excepțiilor pe cameră preliminară, judecătorul Curții de Apel Cluj a dispus excluderea unor probe, a sancționat acte de urmărire penală, a constatat neregularitatea actului de sesizare al instanței, solicitând remedierea acestor deficiențe de către DNA Serviciul Teritorial Oradea. Ulterior, prin încheierea penală nr. 333/02.11.2015 a Curții de Apel Cluj, dosarul a fost restituit la DNA Serviciul Teritorial Oradea întrucât nu au fost remediate deficiențele constatate. În urma soluționării contestațiilor formulate, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis în mod definitiv la data de 19.02.2016, prin încheierea nr. 231/2016 pronunțată în dosar 854/33/al, restituirea cauzei la parchet. Ulterior restituirii definitive a cauzei la procuror, au fost repuși în funcția de judecător de către Secția pentru judecători a Consiliul Superior al Magistraturii prin Hotărârea nr. 4756 din data de 24 februarie 2016, prin care însă li s-a respins solicitarea de a fi repuși în situația anterioară în ceea ce privește vechimea în magistratură, drepturile salariale și dreptul la concediu de odihnă pentru perioada suspendării. Ca urmare, arată că au fost nevoiți să efectueze demersuri pentru câștigarea acestor drepturi, adresându-se cu plângere prealabilă Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, iar mai apoi cu acțiune în contencios administrativ la Înalta Curte de Casație și Justiție. Prin decizia civilă nr. 2650/18.10.2016 ÎCCJ a admis contestația, Consiliul Superior al Magistraturii fiind obligat să emită o hotărâre prin care să fie repuși în situația anterioară în privința drepturilor salariale și vechimii în magistratură între data suspendării din funcție - 30 iunie 2014 - și data repunerii în funcție - 24.02.2016. După restituire dosarul a fost preluat de DNA - Serviciul Teritorial Oradea, instituție care a continuat seria abuzurilor la adresa noastră. Astfel, arată că procurorul de caz de la DNA - Structura Teritorială Oradea a continuat să instrumenteze dosarul cu încălcarea Codului de procedură penală și a considerentelor din încheierea Înaltei Curți de Casație și

Justiție, ceea ce a determinat preluarea dosarului de Structura Centrală a DNA prin ordonanța din 2 iunie 2016. Prin ordonanța procurorului nr. 331/P/2016 din data de 06.04.2017 a Direcției Naționale Anticorupție - Structura Centrală, s-a dispus clasarea cauzei față de Roman Florica în baza dispozițiilor art. 16 lit. a) CPP - fapta nu există - față de Cuc Raluca Beatrix și Vidican Denisa în baza dispozițiilor art. 16 lit. b) CPP, reținându-se faptul că nu este întrunită tipicitatea infracțiunii din perspectiva vinovăției, în condițiile în care nu rezultă de nicăieri că Cuc Raluca Beatrix și Vidican Denisa ar fi cunoscut caracterul „fals” al înscrisurilor în baza cărora au pronunțat hotărârea. Prin aceeași ordonanță s-a dispus disjungerea competenței de soluționare a cauzei în favoarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea față de Galea Ovidiu Daniel, însăși Structura centrală a DNA confirmând că faptele pentru care a fost cercetat nu erau de competența acestui parchet. Prin ordonanța nr. 2115/C/2017 a Procurorului General al Parchetului de pe lângă ÎCCJ s-a dispus preluarea dosarului nr.171/P/2017 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Oradea în vederea efectuării urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă ÎCCJ la nivelul cărui dosarul a fost înregistrat sub nr. 396ZP/2017. Prin ordonanța din 07.11.2017 a Secției de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă ÎCCJ s-a dispus clasarea cauzei față de Galea Ovidiu Daniel, în baza dispozițiilor art. 16 lit. a) CPP - fapta nu există. Arată că reclamantele Cuc Raluca Beatrix și Vidican Denisa au formulat plângere la prim procuror, iar apoi la judecătorul de cameră preliminară solicitând schimbarea temeiului de drept al soluției de clasare atacate, în cel prevăzut de art. 16 lit. a) - fapta nu există. Prin încheierea penală nr.29 din data de 01.03.2018 pronunțată de Curtea de Apel Cluj s-a admis plângerea petentelor Cuc Raluca și Vidican Denisa în sensul schimbării temeiului soluției de clasare din art. 16 lit. b) CPP în art. 16 lit. a) CPP - fapta nu există. Concluzionând, arată că, față de toți cei 4 judecători, cercetați penal timp de peste 4 ani, trimiși în judecată și suspendați din funcție, s-a dispus, în final, soluții de clasare în temeiul art. 16 lit. a) CPP, fapta nu există, ceea ce demonstrează că au fost victimele unor abuzuri din partea procurorilor DNA Oradea. Privitor la consecințele concrete și efective ale inculpării de către DNA asupra reclamanților, arată că distinct, succint și cât mai obiectiv prezintă în continuare care a fost impactul psihic și financiar asupra fiecăruia dintre reclamanți, modul cum inculparea, trimiterea în judecată și suspendarea din funcție le-au afectat viața privată, statutul profesional și profilul social. Astfel, reclamanta Florica Roman arată că din derularea dosarului și a modului în care presa l-a prezentat, urmare a „scurgerilor în presă”, a rezultat că este ținta principală. Precizează că a fost prima citată la DNA, colegilor Raluca Cuc și Denisa Vidican li s-a sugerat să dea declarații împotriva sa, iar colegului Ovidiu Galea i s-a spus că “este victimă colaterală”. Arată că, mai apoi, presa locală a prezentat cu acuratețe întreaga stare de fapt reținută de DNA în dosar încă din ianuarie 2013, în contextul în care a fost desemnată să judece cererea DNA de arestare a unui judecător. La acea dată, însă, nici unul dintre reclamanți nu avea cunoștința despre existența dosarului, aceasta fiind citată la DNA abia în septembrie 2013, iar ceilalți colegi în anul 2014. Menționează că, concentrată fiind asupra situației juridice și-a ignorat familia, astfel că soțul său, afectat de situația sa și a carierei sale, s-a îmbolnăvit grav, a suferit mai multe atacuri cerebrale minore și a devenit, în decurs de circa 1 an, un alt om, de nerecunoscut pentru prietenii și cunoștințele acestora, astfel că, dintr-o persoană veselă, optimistă, implicată și plină de viață, a devenit o persoană absentă, delăsată, ruptă de realitate și care abia își găsește cuvintele să se exprime. Arată că a doua mențiune pe care dorește să o facă privește fragilizarea statutului de judecător pe care au resimțit-o fiecare în perioada anterioară trimiterii în judecată din anul 2014, dar și ulterior restituirii dosarului la DNA, până la clasarea acestuia. În această perioadă, aproape 2 ani, avea calitatea procesuală de inculpați și, în același timp, erau judecători în exercițiu, reprezentau sistemul judiciar, pronunțau hotărâri în care oamenii trebuiau să aibă încredere. Precizează că inculparea a avut efecte nu doar pe durata procesului penal, ci are efecte și în prezent astfel cum, mai jos, a detaliat argumentat și concret reclamanta Denisa Vidican. Nu în ultimul rând, arată că, la toate acestea s-a adăugat stresul suplimentar creat de situația materială din perioada respectivă. Pe scurt spus, în condițiile în care soțul săi nu a mai putut să lucreze pentru a realiza venituri, bolnav fiind, iar aceasta era suspendată din funcție, fără nici un venit, s-au mutat la țara, în casa moștenită de la părinții săi, pentru a-și reduce costurile de trai. Reclamanta Raluca Cuc arată că în momentul suspendării avea doi copii de 11 ani și 7 ani, contractase două credite financiare. Pentru că se afla în imposibilitatea de a mai achita ambele rate a împrumutat suma de 7.000 euro de la numita Bob Nicoleta, conform contractului autentificat sub nr.

1756/15.07.2014, respectiv 3.500 euro de la numita Dan Anamaria, conform contractului autentic nr. 1757/15.07.2014. Cu acești bani a restituit suma rămasă din creditul total de 23.000 euro împrumutat de la Volksbank (contract 287/20.02.2004). Întrucât pentru celălalt credit, în cuantum de 85.000 euro, contractat de la ING Bank (credit de investiții imobiliare 881034/07.07.2011), achita la vremea respectivă o rată lunară de 640 euro și nu avea resurse financiare pentru a-și asigura întreținerea familiei, în special a celor 2 minori, aflați în clasa a V-a respectiv a I-a, a fost nevoită să se angajeze la Cabinetul de avocatură Doseanu Răzvan, ca asistent manager, obținând un venit considerabil mai mic decât venitul de judecător. Precizează că după reintegrare a fost nevoită să solicite transferul în altă secție, astfel că după 20 de ani de activitate ca judecător în materie penală a fost mutată în secția comercială, profesional fiind nevoită să depună un efort major pentru a-și dezvolta capacitatea de lucru, abilitățile și competențele profesionale într-o materie nouă. Arată că pentru a dovedi aspectele sus enunțate a solicitat administrarea de probe precizând referitor la martora propusă că aceasta cunoaște consecințele în plan psihic și financiar ale trimiterii sale în judecată. Reclamanta Denisa Vidican învederează că orice persoană care știe că nu a comis nicio infracțiune și care este urmărită penal și apoi trimisă în judecată suferă un prejudiciu moral. Dat fiind că prin acțiunea prezentă invocă și încălcarea prezumției de nevinovăție, arată că se va referi strict la prejudiciul de imagine și astfel arată că orice judecător trebuie să se bucure de o bună reputație, condiție impusă chiar de lege. Precizează că reputația unui judecător este grav afectată atunci când se spune despre acesta că este corupt (concept oricum nepotrivit în raport de acuzațiile care i s-au adus, niciuna din cele două infracțiuni care au făcut obiectul procesului penal pornit împotriva sa nu fac parte din categoria infracțiunilor de corupție) și a trebuit să trăiască cu acest stigmat atât toată perioada suspendării, cât și ulterior. Arată că atât de puternic a fost ecoul pe care l-a generat „prezumția de vinovăție” indusă de către parchet, încât la reintegrarea în funcție, după restituirea dosarului la DNA, timp de câteva luni a fost desemnată doar în complet de contestații, în condițiile în care toți ceilalți colegi de secție aveau și complet de apel și de primă instanță. Apreciază că era de așteptat o nouă trimitere în judecată, probabilitate generată și de aceea că în ordonanța 151/II-1/26.05.2016 de reluare a urmăririi penale emisă de procuror șef al Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție din cadrul Structurii Centrale a DNA se menționa, printre actele de urmărire penală care urmau a se efectua în cauză, și “emiterea rechizitoriului”. Mai mult decât atât, arată că, în condițiile în care în urma soluției judecătorilor de cameră preliminară se exclusese singura declarație care ar fi putut fi folosită ca probă împotriva sa (declarație prin care se încălcase secretul deliberării), era evident că trimiterea în judecată va fi pur arbitrară, fără nicio legătură cu probatoriul. Afirmarea la momentul reluării urmăririi penale că se impune emiterea rechizitoriului, de către procurorul ierarhic superior, înainte de reluarea administrării probelor, duce în mod neechivoc la concluzia că procurorii erau decizi deja asupra soluției, administrarea probelor fiind pur formală. Precizează că includerea sa într-un complet de apel s-a realizat la aproximativ 3 luni de la reintegrarea în funcție, iar acest lucru s-a întâmplat doar pentru că promovase un alt judecător căruia trebuia să i se constituie completuri pentru toate fazele procesuale (Hotărârea nr.15/05.05.2016 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Oradea) iar că aceasta este rațiunea rezultă, pe de o parte, din pasivitatea manifestată la revenirea sa în raport de urgența de care s-a dat dovadă la promovarea colegului, iar, pe de alta, din efemeritatea completului (a judecat împreună apeluri doar aproximativ o lună, după care componența a fost schimbată). Arată că este adevărat că după acest moment, după vacanța judecătorească, a fost inclusă într-un alt complet de apel, la insistențele sale, dar doar pentru că mai promovase încă un coleg, iar ceilalți erau nemulțumiți de modul inechitabil de repartizare a muncii în secția penală (Hotărârea nr. 27/09.09.2016 a Colegiului de Conducere al Curții de Apel Oradea). Mai arată că nici măcar după pronunțarea soluției definitive de clasare în cauză, efectele stigmatului pus nu au încetat și astfel, orice soluție pe care o dă (singură sau în complet colegial) dacă vizează o cauză de interes public, articolele de presă menționează faptul că a fost trimisă în judecată de D.N.A., lăsând să planeze suspiciuni asupra corectitudinii sale. Învederează că și în cazul structurii de parchet menționate s-au făcut afirmații devenite publice din care rezultă, printre altele, că imparțialitatea sa este iluzorie, inexistentă iar în acest sens dovadă sunt declarațiile procurorilor în ședința informală a D.N.A. Oradea din data de 18.01.2018, a cărei înregistrare a devenit publică un an mai târziu, din conținut reieșind clar că face parte dintre Judecătorii incomozi” care trebuie „cumințiți”, care le studiază dosarele filă cu filă cu scopul de a le face „varză”, iar soluția la care se face în mod direct trimitere

în înregistrare ar fi bazată pe legătura sa de prietenie cu avocatul unuia dintre inculpați, în opinia procurorilor DNA. Rămânând în continuare în cadrul secției penale arată că este necesar un efort suplimentar pentru a contracara „prezumpția de vinovăție” generată pe parcursul procesului penal desfășurat împotriva sa. Reclamantul Galea Ovidiu arată că la momentul suspendării din funcție avea doi copii, de 23 ani respectiv 14 ani, și contractase două credite financiare. Fiul cel mare era student, iar cel mic era elev în clasa a VIII-a împreună cu soția aveau două credite, unul în valoare de 176.000 Euro, celălalt în valoare de 85.000 lei, cu rate lunare de 940 de euro, respectiv 1.000 lei. Menționează că la momentul trimiterii în judecată salariul era de 7.709 lei, care echivala cu ratele lunare la care se adăugau o parte din facturile curente și cheltuielile cu întreținerea fiului său student într-o altă localitate. După trimiterea în judecată a rămas cu salariul soției, cu care cu greu a putut să acopere aceste cheltuieli, rămânând practic fără mijloace de subsistență. Arată că au fost nevoiți să împrumute lunar bani de la colegi și familie și tot ca efect al trimiterii în judecată, a fost nevoit să facă față și altor cheltuieli generate de deplasarea și cazarea la termenele de judecată, și cu onorariile apărătorilor aleși. Menționează că datorită situației materiale disperate și a umilirii publice, sănătatea i s-a deteriorat într-o asemenea manieră încât a ajuns în mai multe rânduri la Serviciul de Urgențe al spitalului din Oradea. Precizează că întreaga familie a avut de suferit, fiind suficient a aminti că fiul cel mare a fost lipsit la Cluj de condițiile elementare pentru a studia și locui în Cluj-Napoca, iar fiul meu cel mic a fost obligat să se pregătească pentru examenul de capacitate în niște condiții greu de descris. Arată că după reintegrare a suferit o altă nedreptate, fiind nevoit să solicite transferul în altă secție, astfel că după 16 de ani de activitate ca procuror și mai apoi judecător în materie penală a fost mutat în secția de contencios administrativ, fiind nevoit să depună un efort exemplar pentru a se specializa într-o materie atât de diferită pentru a-și putea desfășura activitatea profesională în condiții rezonabile în această nouă materie. Precizează că a solicitat mutarea din secția penală fiind constrâns să facă acest pas, deoarece, anterior trimiterii în judecată, deși a existat Hotărârea Colegiului de conducere al Tribunalului Bihor nr.13/07.04.2014, prin care s-a constatat existența conflictului de interese dintre acesta și DNA Structura Oradea, personal i-au fost respinse repetat declarațiile de abținere de la judecarea cauzelor acestei unități de parchet în perioada în care avea calitatea de inculpat, inclusiv de la judecarea dosarelor instrumentate de procurorul care, contemporan, îl cerceta penal. Arată că efectul acestei mutări nedorite într-o altă specializare i-a bulversat cariera și i-a alterat satisfacția de a munci în materia pe care o îndrăgea și o stăpânea. Invocă art. 20 din Constituția României, art. 6 paragraf 1, 2 și 3 lit. a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 47 Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene - Pact Internațional din 16.12.1966 cu privire la drepturile civile și politice, art. 14 alin. 2, alin. 3 lit. a, c, e, art. 11. Pentru a dovedi încălcările dispozițiilor convenționale citate prezintă argumentele pe care își întemeiază susținerile arătând că încălcarea termenului rezonabil al procedurilor judiciare derulate împotriva reclamantilor a început cu debutul dosarului penal în anul 2012, prima citată în dosar de către DNA fiind, în luna septembrie 2013, reclamanta Florica Roman, în luna martie 2014, după 6 luni, au fost citați toți reclamantii la DNA și li s-a adus la cunoștință calitatea de suspecți. Au fost trimiși în judecată în luna iunie 2014, suspendați din funcție, iar judecata nu a trecut niciodată de camera preliminară. Pe durata procedurii camerei preliminare, întrucât termenul de 60 de zile prevăzut de art. 343 Cod procedură penală a fost mult depășit, reclamantii Ovidiu Galea și Florica Roman au formulat contestație la ÎCCJ, în temeiul art. 488/1 Cod procedură penală, contestație care a fost admisă prin încheierea nr. 821/28.10.2015 pronunțată în dosarul nr. 1015/1/2015 stabilindu-se termen pentru judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel Cluj pentru finalizarea procedurii data de 20.11.2015. Arată că procedura camerei preliminare a durat din luna iulie 2014 până în luna februarie 2016, timp în care au fost suspendați din funcția de judecător iar în luna februarie 2016 ÎCCJ a dispus definitiv restituirea dosarului la parchet. În luna iunie 2016 dosarul a fost preluat de structura centrală a DNA și în luna aprilie 2017 s-a dispus clasarea dosarului față de reclamante și disjungerea față de reclamantul Ovidiu Galea. Reclamantele arată că au contestat soluția de clasare, inițial la procurorul ierarhic și ulterior în instanță, soluția definitivă în dosar fiind pronunțată în 2018 de judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel Cluj și în noiembrie 2017 de către Parchetul de pe lângă ICCJ cu privire la reclamantul Ovidiu Galea. Arată că dosarul 37/P/2012 a fost finalizat definitiv în anul 2018, după 6 ani, termen care nu a inclus o judecată pe fond, ci doar procedura camerei preliminare. Consideră că o astfel de durată a procesului este excesivă și nerezonabilă cu atât mai mult cu cât infracțiunile

imputate reclamantilor nu implicau o probațiune complexă, efectuarea unor expertize, comisii rogatorii ori alte probe care ar fi necesitat timp pentru a fi administrate. Învederează că singurele probe pe care DNA și-a întemeiat acuzațiile contra reclamantilor au fost înscrisuri declarate ab initio false de către procurorii DNA, pe nelegalitate unor hotărâri sau încheieri judecătorești, considerate axiomatic ca fiind nelegale de către procurori, pe declarațiile unor martori și înregistrările făcute de aceiași martori încă din anul 2013. În fapt, arată că, martorii, membri ai unei familii sau apropiați ai acestora, urmare unor dispute legate de o moștenire, s-au înregistrat între ei, acestea fiind singurele probe în temeiul cărora au fost trimiși în judecată, aceiași martori fiind reaudiați și după restituirea dosarului la DNA, fără a se administra nici o altă probă. În concluzie, arată că nicio circumstanță a cauzei nu justifică prelungirea unor proceduri judiciare în contra unor judecători timp de aproape 6 ani din care, cu excepția unui 1 an și 8 luni cât au fost suspendați din funcție, a trebuit să își exercite profesia de judecători, stigmatizați fiind de acuzațiile DNA. Privitor la încălcarea prezumției de nevinovăție în derularea anchetei penale arată că în luna ianuarie 2013, reclamanta Florica Roman, fiind pe lista de permanentă, prezida o ședință de judecată în materie penală. Cu acea ocazie, procurorul Man Ciprian, reprezentantul DNA - Structura Teritorială Oradea și procuror de ședință, a formulat cerere de recuzare împotriva reclamantei, susținând că nu putea fi imparțială, deoarece l-a reclamat la CSM. Mai mult, cu acea ocazie i-a adus la cunoștință că la rândul său a depus o sesizare la CSM împotriva ei iar în condițiile în care procurorul de ședință i-a comunicat o copie a sesizării formulată la CSM, judecătoarea Florica Roman a formulat imediat cerere de abținere, care i-a fost admisă iar în cauză a intrat un alt coleg și astfel, după câteva zile, în presa locală, în special săptămânalul Bihoreanul, a apărut întreaga stare de fapt din dosarul penal 37/P/2012, exact în modalitatea în care a fost reținută la trimiterea reclamantilor în judecată, după aproape 2 ani, în anul 2014. Învederează că prin articolele de presă s-a acreditat despre Florica Roman faptul că este o infractoare periculoasă, a luat bani și a făcut trafic de influență pe lângă judecători de la Tribunalul Bihor, pentru ca aceștia să pronunțe o soluție favorabilă unui inculpat iar presa locală și centrala au preluat știrea, au dat amănunte din dosarul penal cu privire la starea de fapt, probe, informații pe care nu le cunoșteau la data respectivă, când nici nu știau că sunt cercetați penal de DNA. Arată că organele de urmărire penală au „scurs în presă” dosarul penal pe care îl instrumentau și prin comunicatele oficiale postate pe site-ul DNA le-a încălcat grav prezumția de nevinovăție. Astfel, arată că, în data de 31.03.2014 a apărut comunicatul de presă al DNA nr. 338/VIII/3 în care a menționat: „suspecta Roman Florica, judecător la Curtea de Apel Oradea, a primit de la Jurca Gheorghe o sumă de bani nedeterminată sub aspectul cuantumului și alte foloase (păstrăvi, whisky) și a pretins de la acesta un ceas cu cuc vechi, pentru a-și exercita influența față de judecători de la instanța inferioară în grad, Tribunalul Bihor, astfel încât aceștia să pronunțe hotărâri favorabile unui condamnat, în scopul de a nu executa pedeapsa aplicată (...) Ca urmare a înscrisurilor false sus menționate, care au fost depuse la dosar de Mihoc Mariana Dorina și a exercitării influenței suspectei Roman Florica, la data de 4 martie 2011, completul de judecată format din Cuc Raluca, Vidican Denisa Daniela și un alt judecător, cu opinia separată a acestui judecător, a admis contestațiile în anulare formulate de condamnat și de partea vătămată Roman Florina Nicoleta împotriva deciziei din 2 iunie 2010, pe care au anulat-o în totalitate, fixând termen pentru rejudecarea recursului. (...) Cele două judecătore care au refuzat să participe la deliberări, au apreciat drept probe concludente înscrisurile care erau vădit false, aspecte menționate și în opinia separată. La termenul din 8 aprilie 2011 s-a rejudecat recursul și s-a decis încetarea procesul penal (...) La data de 9 iulie 2010, președintele completului de judecată de la Tribunalul Bihor, judecătorul Galea Ovidiu, a dispus preschimbarea termenului de judecată al contestației în anulare formulată de Mihoc Mariana Dorina în numele condamnatului, din data de „24 septembrie 2010” în data de „16 iunie 2010”, în cuprinsul încheierii atestându-se împrejurarea necorespunzătoare adevărului că preschimbarea termenului a avut la bază cererea formulată de cel condamnat. Ca urmare a înscrisurilor false depuse la dosar de avocata Mihoc Mariana Dorina, respectiv „Act de împăcare”, „Declarația” privind retragerea plângerii prelabile și „Adeverința” emisă de SC GEOASSET SRL și a exercitării influenței de către judecătoarea Roman Florica, prin Decizia penală din 4 martie 2011, completul de judecată format din Cuc Raluca, Vidican Denisa Daniela și alt judecător, cu opinia separată a acestuia din urmă, a admis contestațiile în anulare formulate împotriva deciziei penale din 2.06.2010 pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care au anulat-o în totalitate, fixând termen pentru rejudecarea recursului pentru data de 08.04.2011. Judecătorele Cuc Raluca și Vidican

Denisa au desconsiderat toate argumentele expuse de cel de-al treilea judecător în opinia separată și au apreciat ca probe concludente înscrisurile vădit false care au însoțit contestațiile în anulare.” iar prin comunicatul din data de 02 iulie 2014, nr. 938/VIII/3, DNA a menționat: “Inculpata Roman Florica, judecător la Curtea de Apel Oradea, a primit de la Jurca Gheorghe o sumă de bani nedeterminată sub aspectul cuantumului și alte foloase (păstrăvi, whisky) și a pretins de la acesta un ceas cu cuc vechi, pentru a-și exercita influența față de judecători de la instanța inferioară în grad, Tribunalul Bihor, astfel încât aceștia să pronunțe hotărâri favorabile unui condamnat, în scopul de a nu executa pedeapsa aplicată. Totodată, în condițiile în care toate mijloacele de apărare legale fuseseră epuizate, judecătoarea Roman Florica a sfătuit-o pe avocata Mihoc Mariana Dorina ce demersuri să întreprindă pentru a-l ajuta pe condamnat să nu execute pedeapsa pentru săvârșirea tentativei la infracțiunea de viol. (...) La data de 9 iunie 2010, președintele completului de judecată, judecătorul Galea Ovidiu a falsificat încheierea dată în Camera de consiliu, atestând fapte și împrejurări necorespunzătoare adevărului, în sensul că a dispus preschimbarea termenului de judecată al contestației în anulare (...) din data de „24 septembrie 2010” în data de „16 iunie 2010”, pe motiv că preschimbarea termenului a avut la bază o cerere formulată de către condamnat. În realitate, la dosar nu a existat nicio asemenea cerere de preschimbare a termenului de judecată. În acest fel, inculpatul Galea Ovidiu și-a exercitat în mod defectuos atribuțiile de serviciu, aducând atingere gravă interesului general de îndeplinire a justiției și implicit intereselor legitime ale Tribunalului Bihor, afectând grav încrederea justițiabililor în această instituție chemată să aplice legea și să îndeplinească actul de justiție. Ca urmare a exercitării influenței inculpatei Roman Florica, la data de 4 martie 2011, completul de judecată format din Cuc Raluca, Vidican Denisa Daniela și un alt judecător, cu opinia separată a acestui judecător, a admis contestațiile în anulare formulate de condamnat și de partea vătămată împotriva deciziei din 2 iunie 2010, pe care au anulat-o în totalitate, fixând termen pentru rejudecarea recursului. Cele două judecătoare care au refuzat să participe la deliberări, au apreciat drept probe concludente înscrisurile care erau vădit false, aspecte menționate și în opinia separată a celui de-al treilea judecător” și tot în comunicat s-a mai arătat că: “Într-un context separat, inculpatul Galea Ovidiu, judecător în cadrul Tribunalului Bihor, a atestat fapte și împrejurări necorespunzătoare adevărului într-un act juridic intitulat încheierea din Camera de consiliu din data de 13.01.2014, în condițiile în care ședința de judecată nu s-a desfășurat. În plus, judecătorul Galea Ovidiu i-a dat dispoziție unei greșeri să introducă respectivul act juridic fals în sistemul informatic ECRIS al Tribunalului Bihor. Acel act fals a fost folosit de același judecător pentru a motiva o sentință penală.”. Consideră că aceste comunicate nu respectă minimul standard al prezumției de nevinovăție iar DNA nu și-a respectat obligația de rezervă, de a nu-i prezenta pe cei pe care îi urmăresc ca fiind vinovați încă din momentul în care sunt suspecți. Astfel, arată că, aceste comunicate folosesc doar verbe tari la perfectul compus, ce nu lasă nici o umbră de îndoială și cu impact mediatic puternic: a primit, a pretins, a admis, a falsificat, au refuzat, etc, formulări ce induc opiniei publice vinovăția reclamanților ca fiind deplin stabilită, judecata care trebuia să urmeze fiind doar formală. Precizează că urmarea a fost că informațiile din comunicatele de presă au fost preluate masiv de presă și în tot cursul urmăririi penale și al procedurii de cameră preliminară, referindu-se la cele două comunicate au apărut articole de presă vădit denigratoare, care îi prezentau ca fiind deja vinovați. În acest sens prezintă câteva asemenea exemple, respectiv: în data de 07.04.2014 în săptămânalul Bihoreanul a apărut articolul intitulat „Justiție contra DNA” vădit denigrator la adresa reclamanților; în data de 12.05.2014 în săptămânalul BIHOREANUL a apărut articolul intitulat „Atacul robelor” - Judecătorii Curții de Apel Oradea și ai Tribunalului Bihor s-au plâns la Consiliul Superior la Magistraturii că procurorii le lezează independența”; în timpul derulării procedurii de cameră preliminară, în Ziarul de Cluj a apărut la data de 19 mai 2015 articolul ”Judecători ai Curții de Apel Cluj în vizorul DNA”, în care se preciză că: “Judecători ai Curții de Apel Cluj se află în vizorul DNA, alături de colegi de-ai lor de la Curtea de Apel Oradea, sub suspiciuni de intervenții pe marginea unor dosare de corupție deschise pe numele unor magistrați. Informația provine din surse apropiate serviciului teritorial Oradea al DNA, care a instrumentat în ultima perioadă mai multe anchete sonore de corupție ce au vizat procurori și judecători bihoreni.”; în data de 06.07.2015 în săptămânalul BIHOREANUL a apărut articolul cu titlul: ”ATAC LA DNA -Curtea de Apel Cluj a trântit rechizitoriul DNA împotriva celor 4 judecători orădeni acuzați că au scos un violator din închisoare: FLORICA ROMAN, DENISA VIDICAN, RALUCA CUC ȘI OVIDIU GALEA”; în data de 09.11.2015 în săptămânalul BIHOREANUL a

apărut articolul cu titlul: “Dosarul celor 4 judecători orădeni acuzați că au scos un violator din închisoare returnat la DNA”; în data de 16.11.2015 în săptămânalul BIHOREANUL a apărut articolul intitulat: „Vânătoare de judecători” în care se arată că alți colegi „întregesc lotul de 7 judecători ai Tribunalului Bihor și au Curții de Apel Oradea scoși pe tușă de în ultimii doi ani de procurorii DNA Oradea”; miercuri 2.12.2015 a apărut în Vocea Transilvaniei articolul: „Corupția judecătorilor de la Curtea de Apel Oradea. Sentințe vândute cu zeci de mii de euro, partide de sex, ceas cu cuc, păstrăvi sau whiskey”. În cuprinsul articolului se arată procurorii Direcției Naționale Anticorupție Oradea au pornit un război dur cu magistrații corupți, astfel că primele capete au început să cadă, lucru ce arată cât de mare este cuibul de corupți al celor ce ar trebui să facă dreptate. Învederează că presa, în căutare de cititori, folosindu-se de comunicatele DNA, pe care le-au citat constant, le-a prezentat ca fiind vinovați înainte de a fi judecați. Arată că dat fiind că profesia de magistrat este imperativ asociată unei reputații profesionale și morale impecabile, iar aceasta, odată afectată, este practic imposibil de restabilit, în opinia publicului rămânând impresia negativă indusă de acuzațiile devenite publice, persoana fiind considerată, în general, “compromisă” definitiv la nivel profesional. Consideră că dreptul de a beneficia de prezumția de nevinovăție a fost încălcat și mai grav și flagrant prin faptul că la nici o săptămână de la momentul audierii lor în calitate de suspecti, pe data de 19.03.2014, DNA Serviciul Teritorial Oradea a și sesizat ÎCCJ, la data de 26.03.2014, pentru stabilirea instanței care să judece rechizitoriul. Precizează că nici nu dobândiseră la data respectivă calitatea de inculpați, nu li s-a permis să studieze dosarul și să propună probe în apărare, dar procurorul DNA cunoștea exact ce soluție urma să o dispună în dosar. Învederează că fără să cunoască probele pe care se întemeiau acuzațiile - deoarece doar în luna mai li s-au admis cererile de studiere a dosarului, toate cele anterioare fiind respinse a devenit evident că procurorul de caz, de la bun început, a vizat exclusiv trimiterea lor în judecată, acesta neavând nici o disponibilitate în a asculta și verifica apărările. Arată că un alt argument că le-a fost încălcată grav prezumția de nevinovăție îl constituie conținutul ordonanței de reluarea a urmării penale, nr. 151/II-1/26.05.2016, emisă de procuror șef al Secției de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție din cadrul Structurii Centrale a DNA, după restituirea dosarului la DNA în cuprinsul căruia, după enumerarea actelor de urmărire penală ce se impun a fi efectuate, la punctul 3 procurorul a dispus: „rechizitoriul va fi refăcut cu respectarea structurii prev. de art. 328 CPP” de unde rezultă că retrimiteră reclamantilor în judecată era doar o chestiune formală, de timp. Totodată arată că toate împrejurările pe care le-au prezentat anterior dovedesc că procurorii care i-au anchetat sau au efectuat acte procedurale în dosarul nostru penal, anterior preluării dosarului la DNA structura centrală, nu au avut nici un dubiu cu privire la vinovăția acestora, singura soluție pe care au anticipat-o fiind trimiterea în judecată, deși aflarea adevărului este scopul și regula de bază a procesului penal, astfel cum prevede art. 5 CPP. Invocă în sprijinul susținerilor și cauzele CEDO Didu contra României (paragrafele 7 și 38) și cauza Y.B și alții contra Turciei. Concluzionează că modul în care procurorii DNA au prezentat public informații despre dosarul penal al reclamantilor, corelat cu modul în care au efectuat acte de urmărire penală, denotă că acuzatorii nu au fost interesați de aflarea adevărului, i-au prezumat vinovați de la începutul și pe tot parcursul anchetei, au transmis această prejudecată și opiniei publice, fapt ce le-a încălcat grav dreptul fundamental de a beneficia de prezumția de nevinovăție a încălcat dreptul reclamantilor la un proces echitabil, la apărare, la a fi cercetați penal de un magistrat imparțial, a dreptului de a li se aduce la cunoștință de îndată, complet și concret învinuirile. Consideră că derularea evenimentelor și a anchetei penale au devoalat că ținta acestui dosar a fost reclamanta Florica Roman, iar Vidican Denisa, Cuc Raluca și Galea Ovidiu, fiind victime colaterale în condițiile în care nu au „cooperat cu organele de anchetă” pentru a se obține probe împotriva doamnei Roman. Astfel, arată că, în luna noiembrie 2012, numitul Jurca Gheorghe (unul din coinculpății trimiși în judecată împreună cu reclamantii), consătean cu familia Roman, i-a comunicat soțului reclamantei Florica Roman că a fost ridicat de DNA, dus la sediul din Oradea, unde a fost supus unor presiuni uriașe, a fost amenințat, i s-au făcut promisiuni, totul pentru a declara că i-ar fi dat judecătoarei Roman o sumă de bani, în vederea „rezolvării” unei cauze penale aflată pe rolul Tribunalului Bihor motiv pentru care a doua zi reclamanta Roman a formulat sesizare la CSM, în atenția d-nei Alina Ghica, președinte al CSM la acea dată, sesizare care a fost trimisă la Inspekția Judiciară, care a dispus clasarea acesteia, cu motivarea că în dosarul penal nr. 37ZP/2012 al DNA - ST Oradea se fac cercetări cu respectarea dispozițiilor procedurale, clasarea fiind semnată indescifrabil de un inspector judiciar care nu și-a

precizat numele. Precizează că reclamanta Florica Roman, în luna ianuarie 2013, în timp ce prezida o ședință de judecată în materie penală, urmare a faptului că întreaga secție penală se abținuse, dl. procuror Man, reprezentantul DNA și procuror de ședință, a formulat o cerere de recuzare împotriva sa, susținând că nu poate fi imparțială, deoarece l-a reclamat la CSM. Mai mult, cu acea ocazie i-a adus la cunoștință că, la rândul său, a depus o sesizare la CSM împotriva sa motiv pentru care a formulat imediat cerere de abținere, care i-a fost admisă iar în cauză a intrat un alt coleg. Învederează că în timp ce la sesizarea pe care a făcut-o, în atenția președintelui CSM de la acea dată, Alina Bica, aceasta nu i-a răspuns vreodată, i-a răspuns în schimb Inspekția Judiciară în mai puțin de 90 de zile, la sesizarea făcută de procurorul Man Ciprian împotriva sa, Inspekția Judiciară i-a comunicat soluția de clasare după mai mult de un an și după numeroase insistențe. Arată că după ședința din ianuarie 2013, presa s-a dezlănțuit împotriva reclamanților, au fost supuși unui adevărat linșaj mediatic, cu date și informații din dosarul penal pe care le-au aflat după mai mult de 1 an. Totodată arată că începând cu luna martie 2014 reclamanții au fost citați la DNA, au devenit suspecti și ulterior au fost inculpați și, cu toate că au formulat cereri repetate pentru a consulta dosarul, acestea le-au fost respinse, doar cu citarea dispozițiilor art. 94 alin. (4) CPP, procurorul preluând mecanic prevederile acestui articol, reținând ca prin consultarea dosarului „s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale” fără nici o motivare efectivă și concretă a refuzului. Învederează că, convențiile și tratatele internaționale la care România este parte și la care au făcut referire în precedent, dar și articolul 6 alin. 1 privind Dreptul la informare cu privire la acuzare din cuprinsul Directivei nr. 2012/13/UE din 22 mai 2012, privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, prevede că statele membre trebuie să asigure ca persoanele suspectate sau acuzate primesc informații cu privire la fapta penală de a cărei comitere aceasta sunt suspectate sau acuzate. Informațiile respective se furnizează cu promptitudine și cu detaliile necesare pentru a se putea garanta caracterul echitabil al procedurilor și exercitarea efectivă a dreptului la apărare. Or, arată că, detaliile concrete și complete ale acuzației, faptele imputate, circumstanțele acestora, pot ajunge la cunoștința celor acuzați doar atunci când aceștia au acces la dosar, cunosc detaliile acuzației putând astfel să își construiască o apărare pertinentă și eficientă, garanție a unui proces echitabil. Arată că în cazul reclamanților nu a fost asigurat dreptul la a fi informați, componentă a dreptului la apărare și implicit la un proces echitabil, rezultând din considerentele încheierii definitive nr. 231/2016 a ÎCCJ, în care, la fila 109, s-a reținut că: „Prin jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, întrucât informațiile conținute în acuzație cu privire la detaliile esențiale privind locul și timpul săvârșirii infracțiunii erau vagi și contradictorii, a fost încălcat dreptul la un proces echitabil care ar fi trebuit să garanteze reclamantului oportunitatea și posibilitatea de a se apăra într-o modalitate concretă și efectivă (cauza Mattocia c. Italiei - hotărârea din 25.07.2000). Astfel, Curtea a considerat că o informare precisă și completă cu privire la faptele care se reproșează acuzatului și calificarea juridică reprezintă o condiție esențială pentru echitatea procedurilor judiciare, iar acest lucru trebuie să caracterizeze actul de acuzare care nu trebuie caracterizat prin imprecizie cu privire la detalii esențiale. Verificând conținutul rechizitoriului 37/P/2012 din 20.06.2014 astfel cum a fost remediat prin ordonanța din 12.10.2015, în acord cu judecătorul de cameră preliminară din cadrul curții de apel, se constată că actul de sesizare nu satisface toate exigențele impuse de art.328 alin. 1 CPP și art.6 din Convenție, în situația inculpaților Roman Florica, Jurcă Gheorghe și Galea Ovidiu Daniel (examinare efectuată în limitele efectului devolutiv al contestației)”. Arată că cele citate în precedent, dar și cele privind lipsa de claritate și precizie a infracțiunilor imputate reclamanților (neprecizarea datei când au fost săvârșite infracțiunile, lipsa de descriere a acestora, împrejurarea că reclamantei Florica Roman i s-a imputat că a primit “o sumă nedeterminată de bani” și o cantitate neprecizată de whisky, precum și alte considerente din încheierea ICCJ) au determinat restituirea dosarului la DNA. Mai arată că după punerea în mișcare a acțiunii penale, în luna mai 2014, li s-a aprobat, în sfârșit, cererea de consultare a dosarului, ocazie cu care au aflat, oficial, că presa cunoștea în detaliu dosarul înaintea lor și că faptele ce li se imputau erau, în esență, următoarele: reclamantei Florica Roman, că și-ar fi traficat influența pentru a-l favoriza pe un condamnat penal în schimbul unei sume nedeterminate de bani, a unor cantități neprecizate de păstrăvi și whisky și promisiunea unui ceas vechi cu cuc; reclamantelor Raluca Cuc și Denisa Vidican că ar fi pronunțat o hotărâre judecătorească nelegală, prin aceasta săvârșind infracțiunea de abuz în serviciu și favorizarea infractorului; reclamantului Ovidiu Galea că ar fi admis, în recurs, o cerere de preschimbare de termen care nu exista la dosar și

că ar fi fost într-o duminică la serviciu și ar fi redactat o altă încheiere care a fost transpusă în sistemul ECRIS luna, când reclamantul nu ar fi fost la serviciu, fapte în baza cărora s-a reținut în sarcina reclamantului comiterea a 2 infracțiuni de abuz în serviciu, 2 infracțiuni de fals intelectual, o infracțiune de uz de fals, o infracțiune de participație improprie la infracțiunea de fals intelectual, o infracțiune de participație improprie la infracțiunea de fals informatic. În fapt, fără nici o legătură cu faptele imputate restului reclamanților, după 4 ani, reclamantului Galea i s-au imputat 4 infracțiuni pentru ca ar fi pronunțat o hotărâre într-o zi în care nu ar fi fost la instanță. Cum, cu privire la reclamanții Cuc și Vidican, în parte și cu privire la reclamantul Galea, ancheta penală viza un așa zis abuz în serviciu privind hotărâri pronunțate în exercitarea atribuțiilor de serviciu, apreciate de procurori ca fiind nelegale, aceștia elijându-se practic într-o suprainstanță, reclamanții arată că s-au adresat Inspecției Judiciare și astfel, reclamantul Galea Ovidiu a arătat că i se impută preschimbarea unui termen de judecată, însă s-a omis faptul că o astfel de preschimbare se decide doar de cei 3 judecători care formează completul de recurs. Acesta a mai arătat că după formularea apărării în cauză, apărare în care a fost invocat aspectul din precedent, procurorul a găsit de cuviință să extindă urmărirea penală susținând că i-ar fi indus în eroare pe ceilalți membri ai completului, acreditând ideea că aceștia nu și-ar fi respectat atribuțiile de serviciu de a verifica actele de la dosar. De asemenea, reclamanții Cuc și Vidican au arătat în sesizare următoarele: „Susținerea că „am fi refuzat să deliberăm” nu doar că nu este susținută de materialul probator mai mult, constituie o modalitate fâțișă de dezinformare și denigrare câtă vreme într-o astfel de ipoteză nu s-ar fi putut pronunța o hotărâre judecătorească, respectiv formula o opinie separată de către cel de al treilea judecător, acest din urmă aspect demonstrând că deliberările au avut loc, cu precizarea că în declarațiile date nu au înțeles să răspundă la întrebări legate de deliberarea în sine. Arată că s-a susținut în continuare că au apreciat drept probe concludente înscrisurile vădit false ori, atributul de a stabili caracterul fals al unor înscrisuri nu aparține procurorului ci exclusiv unei instanței de judecată conform art. 25 alin 3 cod procedură penală. Învederează că astfel cum rezultă din comunicatul de presă sunt în prezent cercetate alături de autorii actelor ce se prezumă ca fiind false dar cu toate acestea din comunicat rezultă că procurorul a și stabilit deja caracterul vădit fals al înscrisurilor deși până în acest moment nu s-a pronunțat vre-o instanță cu privire la acest aspect. Nu în ultimul rând, arată că s-a susținut că au desconsiderat argumentele expuse în opinia separată ori este de notorietate faptul că redactarea opiniei separate se realizează după redactarea opiniei majoritare iar inspecția Judiciară nu a răspuns până în prezent sesizărilor formulate. Revenind la dosarul penal, în data de 02.04.2014 arată că reclamanții Raluca Cuc și Denisa Vidican au fost chemate din nou de organul de urmărire penală în scopul completării declarațiilor date în 19.03.2014. De această dată procurorul a transformat audierea noastră într-un “interogatoriu”, așa cum s-a și consemnat în procesul-verbal întocmit cu acea ocazie iar „interogatoriul” din 02.04.2014 nu a reprezentat o audiere propriu-zisă cu privire la baza factuală reținută în acuzare, întrebările procurorului vizând procesul cognitiv al deliberării, formarea convingerii intime a acestora cu privire la o anumită cauză, aspecte care nu pot forma niciodată obiectul unei anchete, secretul deliberării fiind esența independenței judecătorului. În aceste condiții, arată că reclamanta Cuc Raluca s-a adresat atât Plenului CSM, cât și Colegiului de Conducere al Curții de Apel Oradea, iar Adunarea Generală a judecătorilor din cadrul Tribunalului Bihor, respectiv Adunarea Generală a judecătorilor din cadrul Curții de Apel Oradea, au decis sesizarea CSM precum și a fiecărui membru în parte solicitându-le, în esență, să se pronunțe dacă un judecător poate fi întrebat în cursul unei anchete penale despre deliberări și modul cum acestea au decurs și dacă în atare cazuri nu este încălcată independența justiției. Urmare a acestei sesizări chestiunea privind inadmisibilitatea audierii judecătorului cu privire la procesul cognitiv propriu-zis al deliberării a fost tranșată de către CSM în ședința din 19.05.2014. De asemenea, arată că, pe parcursul urmăririi penale toate cererile formulate de reclamanți în probațiune au fost respinse nemotivat, inclusiv cererea de a fi audiați martorii în prezența apărătorilor (ordonanța din 07.04.2014, anexată). Consideră că o probă utilă, relevantă și esențială dosarului, pe care au predat-o procurorului de caz, și care ar fi împiedicat trimiterea în judecată, a fost înlăturată abuziv din dosarul de urmărire penală. Astfel, arată că, pentru a subzista infracțiunile de abuz în serviciu, de care erau acuzați reclamanții Cuc, Vidican și Galea, era indispensabilă existența unei pagube și a unei părți vătămate. Procurorii DNA au susținut că Tribunalul Bihor este parte vătămată în cauză, iar paguba ar consta în atingerea pe care au adus-o prestigiului și autorității acestei instanțe precum și justiției prin pronunțarea unor hotărâri și

încheieri judecătorești nelegale însă aceste alegații au fost contrazise de Hotărârea Adunării Generale a Judecătorilor Tribunalului Bihor din 05.05.2014 în care s-a consemnat că Tribunalul Bihor nu este parte vătămată sau civilă în dosar, că nu s-a formulat vreo reclamație împotriva acestora în dosarul nr. 37/P/2012 și că nu s-a transmis vreun act de la instanță în care să facă referire la existența vreunui prejudiciu. Învederează că după ce au comunicat la dosar hotărârea prin care Tribunalul a respins o asemenea ipoteză, procurorii DNA au sustras-o, înlăturând astfel o proba esențială a apărării, care dovedea inexistența infracțiunilor de care i-au învinuit. Arată că după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva reclamantilor, la data de 25.04.2014, reclamantul Galea nu a mai fost citat pentru a fi audiat, încălcându-i-se astfel dreptul la apărare și astfel reclamantul Ovidiu Galea, constatând că procurorii de caz nu vor să îl audieze pentru a-și expune poziția procesuală față de actul inculpării, astfel cum prevede legea, a solicitat în scris să fie audiat, însă cererea i-a fost respinsă prin Ordonanța din 29.04.2014. Menționează că, pe parcursul anchetei, nu a refuzat să dea declarații și nu s-a sustras urmăririi penale, iar respingerea cererii de audiere a unui inculpat, care solicită expres să fie audiat, este fără precedent, dovedind clar că procurorii DNA nu au fost niciodată interesați de aflarea adevărului, ci doar de trimiterea în judecată și suspendarea din funcțiile de judecători. Arată că toți reclamantii au depus cereri de recuzare, au făcut demersuri repetate pentru ca dosarul să fie preluat de structura centrală a DNA sau să fie trimis la un alt serviciu teritorial însă o parte din cereri au fost respinse, fără absolut nicio motivare, iar când una dintre soluțiile de respingere a fost motivată, considerentele acesteia nu aveau nicio legătură cu ce au solicitat. Învederează că după restituirea dosarului la DNA, procurorul de la Oradea a procedat la efectuarea unor acte de urmărire penală: întocmirea ordonanțelor de extindere a urmăririi penale, schimbări de încadrări juridice și audierea inculpaților în legătură cu noile învinuiri, fără a respecta dispozițiile art. 334 alin. (2) CPP, care prevede că, după restituirea unui dosar la parchet, „conducătorul parchetului sau procurorul ierarhic superior dispune prin ordonanță reluarea urmăririi penale”. Precizează că avocatul reclamantei Raluca Cuc i-a solicitat procurorului DNA să îi comunice copie de pe ordonanța emisă în temeiul art. 334 alin. (2) CPP, solicitare la care procurorul a replicat că nu există o astfel de ordonanță și că nici nu este necesară însă, la scurt timp, procurorul a realizat caracterul nelegal al actelor procedurale pe care le efectuase în absența ordonanței de reluare a urmăririi penale și, la 2 zile de la audierea reclamantei Cuc, în data de 18 mai 2016, a solicitat personal Direcției Naționale Anticorupție, Structura Centrală, infirmarea actelor de urmărire penală invocând că le-ar fi administrat „din eroare” în lipsa unei ordonanțe de reluare a urmăririi penale. La data de 26.05.2016 Structura Centrală a DNA a dispus prin ordonanță anularea tuturor actelor efectuate de procurorul din cadrul DNA Oradea iar ulterior, în data de 02.06.2016, DNA Structura Centrală a preluat dosarul de la DNA Oradea, ceea ce probează justețea cererilor repetate pe care le-au formulat în timp privind preluare a dosarului la orice altă unitate egală în grad sau Structura Centrală pentru a ne putea exercita dreptul la apărare și a ni se garanta dreptul la un proces echitabil. Precizează că preluarea dosarului la DNA București dovedește și că toate susținerile reclamantilor față de lipsa de imparțialitate a procurorilor de la DNA Oradea au fost deplin fondate. În concluzie, arată că, pe parcursul urmăririi penale, procurorii DNA le-au încălcat drepturi fundamentale. Consideră că încălcarea independenței funcționale a judecătorilor reclamantii Raluca Cuc și Denisa Vidican și a independenței sistemului judiciar, garanție a respectării drepturilor și libertăților constituționale ale cetățenilor României. Arată că prin încheierea penală 231/2016 a ICCJ, definitivă, s-a reținut: „Potrivit art.91 alin. 1 teza a II a din Legea nr. 303/2004, judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte secretul profesional, iar potrivit alin.2 al aceluiași articol, judecătorul este obligat să păstreze secretul deliberărilor și al voturilor la care a participat inclusiv după încetarea exercitării funcției. Prin hotărârea nr.846 bis/3.07.2014 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, s-a hotărât că judecătorul poate fi audiat cu privire la fapte care vizează orice interferențe exterioare procesului cognitiv al deliberării, care pot avea caracter ilicit, dar nu și cu privire la procesul cognitiv propriu-zis al deliberării. Martorul Musta Ovidiu, judecător, care a făcut parte din compunerea completului ce a soluționat împreună cu inculpatele Cuc Raluca Beatrix și Vidican Denisa Daniela, contestațiile în anulare formulate de Bodin Viorel Dănuț și Roman Florina Nicoleta, în dosarul 4672/111/2010 al Tribunalului Bihor, a fost audiat la datele de 27.09.2013 și 11.03.2014. Declarațiile martorului relevă că obiectul audierii l-a constituit modalitatea în care judecătorii din compunerea completului au hotărât asupra soluției. (...). Procedura penală nu prevede pentru judecător posibilitatea “de a fi dezlegat” de obligația de a

păstra secretul profesional.”. Așadar, arată că în dosar, pe parcursul anchetei, procurorii l-au determinat pe judecătorul Musta Ovidiu să dezvăluie modul cum acesta, împreună cu reclamantele Cuc și Vidican, au adoptat o soluție într-un dosar cu care erau investiți, motiv pentru care înalta Curte, în acord cu Curtea de Apel Cluj, a dispus excluderea din dosar a declarației judecătorului care a încălcat secretul deliberării. Apreciază că în cazul în care un stat acceptă că judecătorul poate fi chestionat despre deliberare și poate fi inculpat pentru soluțiile pronunțate, cu atât mai mult cu cât nu există nici un indiciu al coruperii judecătorului ori al existenței unui interes privat al acestuia în pronunțarea hotărârii, acel stat nu mai este unul în care domnește legea, ci un stat în care procurorii, aflați sub controlul ierarhic al ministrului justiției, s-au transformat într-o suprainstanță care poate cenzura orice hotărâre judecătorească și, dacă nu le convine, îl pot acuza penal pe judecătorul care a pronunțat-o. Consideră că nu există o presiune mai mare asupra judecătorului decât posibilitatea inculpării sale pentru soluțiile pe care le pronunță, iar o astfel de presiune nu se exercită doar asupra judecătorului anchetat efectiv, ci și asupra tuturor judecătorilor și procurorilor, asupra întregului sistem judiciar iar acesta este motivul pentru care în anul 2014 peste 50 de judecători de la Tribunalul Bihor și Curtea de Apel Oradea s-au adresat CSM, iar Plenul a adoptat hotărârea 846 bis/3.07.2014846 la care au făcut referire în precedent. Arată că în Principiile de la Bangalore Privind Conduita Judiciară 2002, se prevede că “judecătorul trebuie să își exercite funcția judiciară în mod independent, pe baza propriei aprecieri a faptelor și în concordanță cu spiritul legii, fără influențe externe, sugestii, presiuni, amenințări și fără vreun amestec, direct sau indirect, indiferent de la cine ar proveni și sub ce motiv”. Totodată arată că prin încheierea 231/2016 ICCJ și nr. 333/2015 a judecătorului de cameră preliminară de la Curtea de Apel Cluj, în ce le privește pe reclamantele Raluca Cuc și Denisa Vidican, instanțele au reținut faptul că, pentru a strânge probe contra lor, procurorii de caz au ignorat secretul profesional al avocaților și confidențialitatea dintre avocat și client, în condițiile în care i-au audiat ca martori pe avocații Kiss Janos, Filip Mihai și Doseanu Răzvan. Procurorii au atribuit calitatea de martor celor trei avocați și i-au obligat în mod nelegal, ca sub jurământ, să divulge informații confidențiale, deși aveau reprezentarea defectuoasă a actelor pe care le îndeplinesc (fila 101- încheierea ICCJ) și a reținut în încheiere că: „Cumulativ, din actele și lucrările dosarului nu rezultă că martorii avocați au primit dezlegarea prealabilă, expresă și scrisă din partea clienților interesați în cauza respectivă, pentru a furniza relații în legătură cu cauza.”. Or, arată că, garanțiile principale ale respectării dreptului constituțional la apărare sunt asigurarea unui avocat din oficiu inculpatului lipsit de mijloace materiale și prezervarea confidențialității dintre client avocat. În concluzie, arată că, cu scopul inculpării cu orice preț, procurorii DNA au exercitat presiuni asupra judecătorilor reclamanți, urmărindu-i penal pentru soluțiile pronunțate dar și asupra altor judecători, i-au chestionat cu privire la deliberare și, cu același scop, i-au determinat pe avocați să-și încalce obligația profesională de a nu divulga informațiile pe care le-au aflat de la clienții lor.

Pârâțul Statul român, prin Ministerul Finanțelor Publice, a solicitat, prin întâmpinare, admiterea excepțiilor lipsei calității procesuale pasive, a inadmisibilității acțiunii, iar în subsidiar, solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

În motivare arată că, în prealabil, în considerarea dispozițiilor art. 197 CPC invocă lipsa timbrajului, excepție care primează oricărei alte cereri sau excepții. Invocă art. 1 din O.U.G. nr. 80/2013. Arată că reclamanții au investit instanța de judecată cu o acțiune în pretenții, pentru repararea unor pretenții daune morale, apreciate de reclamanți la suma de 50.000 Euro, pentru fiecare dintre aceștia, pretenții întemeiate în drept pe dispozițiile art. 1373 Cod civil, privind răspunderea civilă delictuală - răspunderea comitentului pentru fapta prepusului, art. 20 din Constituția României și art. 6 paragraful 1, 2 și 3 lit. a) din CEDO. Acțiunea întemeiată pe dispozițiile care reglementează răspunderea civilă delictuală este o veritabilă acțiune în pretenții, evaluabilă în bani. Prin urmare, consideră că, natura juridică a prezentei acțiuni este aceea a unei cereri de drept comun evaluabile în bani și este supusă dispozițiilor art. 3 din O.U.G. nr. 80/2013 modificată. Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că cererea nu se încadrează în niciuna din scutirile prevăzute de OUG nr. 80/2013, apreciază că se impune timbrarea la valoarea pretențiilor indicate de reclamanți. În contextul celor expuse solicită să se pună în vedere reclamanților să precizeze contravaloarea în lei a cuantumului daunelor morale astfel pretinse, în vederea stabilirii valorii taxei de timbru, și obligarea reclamanților să timbreze la valoarea

cuantumului pretențiilor afirmate, iar în caz contrar, în temeiul art. 197 teza a doua Cod de procedură civilă, solicită admiterea excepției și anularea cererii ca fiind netimbrată.

În raport de dispozițiile legale evocate în susținerea pretențiilor astfel afirmate, pe cale de excepție de fond, peremptorie și de ordine publică, invocă lipsa calității procesuale pasive a Statului român prin Ministerul Finanțelor Publice. Invocă art. 36 CPC. Arată că este de principiu că legitimarea, calitatea procesuală pasivă presupune într-o cauză civilă existența unei identități între persoana pârâtului și cel care este subiect pasiv al raportului juridic dedus judecării, cu alte cuvinte cu titularul obligației deduse judecării. Consideră că din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 148 și 194 CPC rezultă că reclamantul, fiind cel care pornește acțiunea, trebuie să justifice inclusiv calitatea procesuală pasivă, prin indicarea obiectului cererii și a motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază pretenția sa, iar instanța de judecată este obligată să verifice chiar din oficiu îndeplinirea acestei condiții obligatorii motiv pentru care, în această acțiune trebuia chemată în judecată doar persoana fizică/juridică care, se presupune, că a comis fapta, raportat la dispozițiile art. 1373 din Noul Codul civil (corespondentele art. 998-999 din vechiul Cod civil), raportat la art. 219, la alin. 1 al art. 223 și art. 224 din același act normativ. Apreciază că voința reclamantilor de a se judeca cu Statul român prin Ministerul Finanțelor Publice, nu este de natură să confere și legitimare procesuală pasivă acestuia într-o cauză, având în vedere că o astfel de legitimare se analizează strict și delimitat în funcție de raportul juridic dedus judecării în cauza respectivă. Consideră că în speță sunt incidente dispozițiile art. 224 alin.(1) și art. 219 Cod civil. Arată că reclamantii justifică calitatea procesuală a pârâtului din perspectiva dispozițiilor art. 1373 Cod civil. Învederează că, condițiile de drept comun ale răspunderii comitenților, sunt fapta ilicită a prepusului, prejudiciul suferit, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită a prepusului și prejudiciu. Consideră că raportul de prepușenie nu ar putea fi considerat ca fiind format, fără îndeplinirea celor trei elemente constitutive obligatorii, precizate de literatura juridică: acordul de voințe realizat între comitent și prepus; acceptarea de către prepus a poziției sale de subordonare față de comitent, căruia îi recunoaște o autoritate ce se concretizează într-o putere de supraveghere, direcție și control în îndeplinirea funcției sau activității pe care urmează să o desfășoare; îndeplinirea unor funcții sau însărcinări de către prepus în interesul comitentului sau al altuia. Arată că definiția comitentului este data de dispozițiile art. 1373 alin. (2) Cod civil. Așadar între comitent și prepus trebuie să existe raporturi de autoritate/subordonare, care să rezulte fie dintr-un contract, fie din lege. Invocă dispozițiile art. 3 alin. 1 – 12 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Analizând dispozițiile legale mai sus evocate, consideră că se reține faptul că, pârâtul Statul român prin Ministerul Finanțelor Publice nu poate fi reținut în calitate de comitent al reclamantilor, întrucât, pentru ca dispozițiile art. 1373 Cod civil să își găsească aplicarea în cauză, este necesar ca pârâtul să aibă calitatea de comitent al procurorilor de caz, iar între pârât și aceștia nu există un raport de prepușenie, pârâtul nefiind ținut să răspundă pentru modul de exercitare a atribuțiilor profesionale de către procurori în baza principiilor răspunderii civile delictuale, ci doar în cazurile expres prevăzute de lege. Prin urmare, arată că, Statul nu răspunde pentru pagubele produse printr-una din formele de exercitare a autorității sale chiar dacă din Constituția României rezultă că Statul român garantează, printre alte valori fundamentale, și drepturile și libertățile cetățenilor iar atâta vreme cât prin legea fundamentală se prevede că „statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească-în cadrul democrației constituționale” înseamnă că fiecare putere din stat are o răspundere distinctă. Consideră că singurul caz în care se prevede expres răspunderea directă a statului este cel reglementat în art. 52 alin.3 din Constituție potrivit căruia „Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare”, și aceasta stabilită numai în condițiile legii însă în speța de față nu există o astfel de situație pentru a deveni aplicabile normele de excepție reglementate de legea fundamentală. Ca atare, apreciază că nu se realizează identitatea cerută de lege, între cel care stă în judecată, în calitate de pârât, și cel care poate fi obligat în raportul juridic dedus judecării motiv pentru care cererea de chemare în judecată este inadmisibilă. Arată că reclamantii și-au întemeiat pretențiile civile pe art. 20 din Constituția României; art. 6 paragraf 1, 2 și 3 lit. a din CEDO; art. 47 din Carta Drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Art. 14 pct. 2 și 3 din Pactul internațional din 16 decembrie 1966 cu privire la drepturile civile și politice, precum și art. 11 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, fără să menționeze normele de drept intern care conferă acestora accesul la o instanță națională. Față de dispozițiile generale ale dreptului comunitar

antamat de reclamanți și pe care îl consideră apropiat pretențiilor în cauză, înțelege să evoce jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea”) în interpretarea și aplicarea art. 6 (aspectul civil) din Convenția europeană a drepturilor omului, unde s-a reținut faptul că aplicabilitatea art. 6 § 1 în materie civilă depinde, în primul rând, de existența unei „contestații”, în plus, trebuie să se întemeieze pe un „drept” care să poată fi pretins, cel puțin în mod credibil, recunoscut în dreptul intern, indiferent dacă acest drept este sau nu protejat de Convenție. Trebuie să fie vorba despre o contestație reală și serioasă, care poate privi atât existența însăși a dreptului, cât și întinderea sa sau modalitățile sale de exercitare. În sfârșit, rezultatul procedurii trebuie să fie în mod direct decisiv pentru dreptul „civil” în cauză, o legătură foarte slabă ori consecințe îndepărtate nefiind suficiente pentru ca art. 6 § 1 să fie aplicabil [Regner împotriva Republicii Cehe (MC), pct. 99.]. De asemenea arată că Curtea, a statuat în cauzele - Karoly Nagy împotriva Ungariei (MC), pct. 60-61; Roche împotriva Regatului Unit (MC), pct. 119; - Boulois împotriva Luxemburgului (MC), pct. 91], faptul că: „Dreptul material invocat de reclamant în fața instanței naționale trebuie să aibă o bază legală în statul în cauză” astfel că „pentru a decide dacă „dreptul” invocat are într-adevăr o bază în dreptul intern, trebuie să se ia ca punct de plecare dispozițiile din dreptul național relevant și interpretarea pe care i-o dau instanțele interne”, cauza [Al-Dulimi și Montana Management inc. împotriva Elveției (MC), pct. 97]. Consideră că la fel de relevantă este și interpretarea dată de Curte potrivit căreia ”în schimb, organismele Convenției nu pot crea, prin interpretarea art. 6 § 1, un drept material cu caracter civil care să nu aibă nicio bază legală în statul respectiv”, cauzele [Roche împotriva Regatului Unit (MC), pct 117 și Karoly Nagy împotriva Ungariei (MC), pct. 60-61]. Revenind la dreptul intern corelativ procedurii reparării pagubei materiale sau a daunei morale în caz de eroare judiciară sau în caz de privare nelegală de libertate (nu este cazul în speță), învederează că aceasta este una specială, prevăzută de dispozițiile art.52 alin.3 din Constituție, art.96 din Legea nr.303/2004 și cele ale art.538-539 din Codul de procedură penală (art.504 și următoarele din Codul de procedură penală de la 1968). Astfel, raportat la răspunderea statului în caz de eroare judiciară, în doctrina și legislația românească, arată că există următoarele cazuri de răspundere a statului în caz de erori judiciare: răspunderea statului pentru erorile judiciare cauzate în cazul condamnării ori al privării de libertate, ori al restrângerii de libertate în mod ilegal care este reglementată de prevederile art.538-539 din Codul de procedură penală, fiind o ipoteză specială de răspundere; răspunderea statului pentru erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale, reglementată de, art.96 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, care este de asemenea o răspundere civilă specială; răspunderea generală a statului pentru erorile judiciare, în alte cazuri decât cele reglementate de legea specială, rezultată din prevederile art.52 alin.3 din Constituția României, deoarece chiar dacă Legea nr.303/2004 face referire la răspunderea statului pentru erori judiciare și sancționează producerea de erori judiciare provocate exclusiv prin faptele magistraților, ea nu acoperă toată aria de fapte care ar putea provoca erori judiciare, cum ar fi, de exemplu, faptele altor participanți la procesul penal sau chiar al altor autorități cu care colaborează instanțele. Se apreciază că în cazul în care eroare judiciară se datorează faptelor unor asemenea persoane sau autorități, răspunderea statului va deriva direct din textul constituțional. Reclamanții susțin că în soluționarea dosarului de urmărire penală nr. 37/P/2012 al DNA - Serviciul Teritorial Oradea, le-a fost încălcat dreptul la soluționarea într-un termen rezonabil a procedurilor judiciare derulate împotriva acestora, a prezumției de nevinovăție, încălcarea dreptului la un proces echitabil, la apărare, la fi cercetați de un magistrat imparțial, a dreptului de a li se aduce la cunoștință de îndată, complet și concret învinuirile, motiv pentru care se consideră îndreptățiți să solicite instanței de judecată, obligarea pârâtului la plata către aceștia a sumei de 50.000 Euro, pentru fiecare, cu titlu de daune morale. Invocă art. 52 alin. 3 din Constituția României. Arată că principiul de ordin constituțional al răspunderii patrimoniale a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, este dezvoltat la nivel de lege, prin dispozițiile art. 538-542 Cod procedură penală și ale art.96 din Legea nr. 303/2004, în ambele cazuri, răspunderea directă a statului și cea indirectă ori subsidiară a judecătorului / procurorului fiind subordonate cazului de eroare judiciară. Invocă art. 96 alin. 1-4 din Legea nr. 303/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 242/2018, în raport de data intrării în vigoare a Legii nr. 242/2018, prin care a fost modificat art. 96 din Legea nr. 303/2004, noua reglementare a erorilor judiciare nu este aplicabilă, din punct de vedere al dreptului substanțial, situației reclamate în prezenta cauză. Astfel, arată că, principiul neretroactivității legii

civile împiedică aplicarea legii noi pentru situațiile născute înainte de intrarea ei în vigoare iar constatarea existenței sau inexistenței unei erori judiciare, se raportează la dispozițiile legale în vigoare la data producerii faptului juridic pretins prejudiciabil. Prin urmare, consideră că este evident că din perspectiva legii aplicabile, toate consecințele juridice care derivă din producerea unei erori judiciare sau a unei eventuale privări nelegale de libertate (în cauză nu ne aflăm în această din urmă ipoteză), nu ar putea fi guvernate decât de legea sub imperiul căreia această eroare ar fi fost săvârșită. Consideră că Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, consacră regula potrivit căreia dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare - art. 24 și, în mod corespunzător art. 25 alin. (1), statuează că procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi iar în aceste coordonate logice, trebuie remarcat faptul că legea de procedură sub imperiul căreia au fost derulate cercetările penale în dosarul nr. 37/P/2012 al DNA - Serviciul Teritorial Arad, sunt anterioare Legii nr. 242/2018 (18.10.2018), prin care au fost introduse dispozițiile actuale ale art. 96 din Legea nr. 303/2007. Din această perspectivă, arată că reclamanții nu au făcut dovada îndeplinirii, în prealabil, a condiției obligatorii referitoare la stabilirea prin hotărâre judecătorească definitivă, a răspunderii disciplinare sau penale a magistratului, pentru o faptă săvârșită în timpul procesului, de natură să determine o eroare judiciară. Consideră că actele și faptele juridice încheiate, ori după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor. Așadar, având în vedere faptul că răspunderea patrimonială a Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice pentru prejudiciile despre care se pretinde că au fost cauzate în soluționarea dosarului penal nr. 37/P/2012 al DNA - Serviciul Teritorial Oradea, astfel că nu poate fi angajată decât în condițiile legii speciale, iar reclamanții nu au făcut dovada potrivit dispozițiilor art. 96 din Legea nr. 303/2004, forma în vigoare la data emiterii ordonanțelor de clasare, a existenței unei hotărâri definitive, pronunțate în prealabil investirii cu prezentul dosar, de stabilire a răspunderii penale sau disciplinare a judecătorului, de natură să determine o eroare judiciară, motiv pentru care solicită a se constata că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile legale evocate, ce reclamă o soluție de respingere a acțiunii ca fiind inadmisibilă. Apreciază că pârâțul Statul Român nu poate fi obligat la plata unor pretinse despăgubiri civile nici din perspectiva dreptului comun al răspunderii civile delictuale, întrucât, pentru atragerea acestei răspunderi, având în vedere că se cer a fi îndeplinite cumulativ patru condiții: fapta ilicită a pârâțului, existența unui prejudiciu cauzat reclamantei prin fapta ilicită, legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția pârâțului în săvârșirea faptei ilicite, iar în speță, în mod cert, nu este îndeplinită prima condiție, aceea a existenței unei fapte proprii a statului român cu caracter ilicit, respectiv o faptă contrară legilor imperative și bunelor moravuri, având ca efect încălcarea sau atingerea drepturilor subiective ale reclamantei. Consideră că nici răspunderea civilă delictuală obiectivă a pârâțului Statul Român nu poate fi reținută, întrucât, pentru ca aceasta să își găsească aplicarea, ar fi necesar ca pârâțul să aibă calitatea de comitent al magistraților procurori, iar între pârât și aceștia nu există un raport de prepușenie, pârâțul nefiind ținut să răspundă pentru modul de exercitare a atribuțiilor profesionale de către procurori în baza principiilor răspunderii civile delictuale, ci doar în cazurile expres prevăzute de lege, mai sus explicitate. Arată că art. 52 alin.(3) din Constituția României, republicată, stabilește răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, aceeași prevedere fiind preluată și de art. 96 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 303/2004). Din interpretarea per a contrarie a textului art. 52 alin. (3) din Constituția României, republicată, precum și din cea sistematică a tezelor definite de art. 52 din Constituție, în integralitatea sa, în cazul unor pretinse vătămări cauzate de autoritățile menționate în titlul III capitolul VI din Constituție, statul nu poate fi tras la răspundere decât în cazul vătămărilor cauzate prin erori judiciare. Astfel, consideră că este nejustificată în acest caz antrenarea răspunderii statului pe temeiul răspunderii civile delictuale, așa cum s-a reținut constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție (Secția I civilă - Decizia nr. 6.976/09.12.2004 și Secția a II-a civilă - Decizia nr. 1.911/15.11.2016). Învederează că, practica Înaltei Curți de Casație și Justiție oglindită în decizii de speță, a statuat ”că dispozițiile art.998-999 Cod civil (art. 1349 și următoarele din Noul Cod Civil), privind răspunderea civilă delictuală, nu pot constitui temei pentru angajarea răspunderii statului

pentru erorile judiciare”. (Decizia nr. 422/17.01.2006) iar în sensul celor de mai sus, o decizie de speță a Înaltei Curți de Casație și Justiție pune în evidență că, ori de câte ori printr-o lege/normă se prevede o procedură specială, aceasta se va aplica în totalitate, iar nu regulile de drept comun, care reglementează răspunderea civilă delictuală, căci legea specială se aplică în baza principiului de drept „specialia derogant generalibus” (Decizia nr. 8591/06.12.2011). Tot în acest sens este și sentința civilă nr. 1794/18.09.2018 a Tribunalului București (dosarul nr. 23600/3/2015). Pe de altă parte, arată că, dispozițiile legale evocate în susținerea pretențiilor afirmate, respectiv dispozițiile art. 1373 Cod civil privind răspunderea comitenților pentru prepuși, sunt netemeinice în raport de dispozițiile art. 222 din același act normativ. Art. 222 din Codul civil, sub denumirea marginală „Independența patrimonială” se consacră principiul potrivit căruia persoana juridică având în subordine o altă persoană juridică nu răspunde pentru neexecutarea obligațiilor acesteia din urmă și nici persoana juridică subordonată nu răspunde pentru persoana juridică față de care este subordonată, dacă prin lege nu se dispune altfel. Chiar dacă din punct de vedere juridic ar exista o „relație de subordonare” între două persoane juridice, respectiv Statul român prin Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Public, pe care îl considera tributar pretinselor daune morale, arată că legea oprește confuziunea patrimonială între acestea și în consecință, interzice răspunderea reciprocă a celor două persoane juridice pentru datoriile proprii, singura excepție fiind atunci când ne aflăm în prezența confuziunii de patrimonii aparținând persoanelor juridice. Arată că, astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție, raporturile dintre stat și puterea judecătorească sunt reglementate prin norme de rang constituțional și subordonat acestora, prin lege organică, respectiv Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor. (Decizia nr. 3027/14.05.2010). Precizează că în sensul celor de mai sus, o decizie de speță a Înaltei Curți de Casație și Justiție pune în evidență că, ori de câte ori printr-o lege/normă se prevede o procedură specială, aceasta se va aplica în totalitate, iar nu regulile de drept comun, care reglementează răspunderea civilă delictuală, căci legea specială se aplică în baza principiului de drept „specialia derogant generalibus” (Decizia nr. 8591/06.12.2011). Tot în acest sens este și sentința civilă nr. 1794/18.09.2018 a Tribunalului București (dosarul nr. 23600/3/2015). Așadar, având în vedere faptul că răspunderea patrimonială a Statului român prin Ministerul Finanțelor Publice, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare nu poate fi angajată decât în condițiile legii speciale și nu potrivit prevederilor dreptului comun întrucât, în caz contrar, prin soluția pronunțată, s-ar încălca principii fundamentale de drept precum specialia generalibus derogant și electa una via, solicită să se constate că prezentul demers judiciar este inadmisibil. În situația ipotetică, în care instanța nu va achiesa la excepțiile invocate și va proceda la judecarea cererii, pe fond solicită respingerea cererii ca neîntemeiată, având în vedere că prin cererea de chemare în judecată, reclamantii solicită obligarea pârâtului 'Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice la plata de daune morale ca urmare a încălcării prevederilor art.6 din CEDO, sub aspectul duratei nerezonabile a procedurii penale în care a fost implicat, precum și încălcarea drepturilor sale, astfel cum sunt ele prevăzute de Convenție. Învederează că cercetarea penală nu este supusă unor termene limită, întrucât este necesară administrarea mai multor probe în temeiul cărora organele de urmărire penală pot concluziona asupra existenței sau nu a elementelor și indiciilor temeinice ale infracțiunilor prevăzute de legea penală. Arată că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a trasat pe tărâmul art.6 paragraful 1 din Convenție o serie de linii directoare, indicând astfel criteriile ce trebuie avute în vedere în aprecierea caracterului rezonabil al duratei și tot instanța europeană a precizat că aprecierea caracterului rezonabil al duratei unei proceduri judiciare trebuie să fie făcută în fiecare cauză în parte, în funcție de circumstanțele sale, precum și prin raportare la criteriile consacrate în materie de jurisprudența Curții, și anume: complexitatea cauzei în fapt și în drept, comportamentul părților în proces și comportamentul autorităților statale competente. Astfel, arată că, rezonabilitatea duratei procedurilor judiciare nu poate fi apreciată în abstracto, ci trebuie realizată în fiecare cauză în parte, în funcție de circumstanțele sale concrete (cauza Bartenbach contra Austriei, hotărâre din 20.03.2008, cauza Tudorache contra României, hotărâre din 29.09.2005). În ceea ce privește termenul rezonabil în materie penală, art.6 paragraf 1 din Convenție, arată că, recunoaște oricărei persoane învinuite de săvârșirea unei infracțiuni dreptul de a obține, într-un termen rezonabil, o decizie definitivă cu privire la temeinicia și legalitatea acuzației ce i se aduce însă, aprecierea trebuie să ia în calcul justul echilibru ce trebuie menținut între exigența celerității procedurilor judecătorești și principiul general al unei bune administrări a justiției, în egală măsură consacrat de art. 6 (cauza Boddaert contra Belgiei, hotărâre din

12.10.1992, cauza CP. și alții contra Franței, hotărâre din 1 august 2000). Cu privire la durata procedurii, arată că, așa cum se arată și în cauza Reiner și alții împotriva României, natura rezonabilă se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și având în vedere criteriile consacrate de jurisprudența Curții Europene, în special complexitatea cauzei, comportamentul reclamanților și al autorităților competente. Așadar, consideră că, analiza caracterului rezonabil al termenului, trebuie să se realizeze în concreto, prin raportare la circumstanțele speciale ale fiecărei cauze, folosind însă criteriile reținute de către Curtea Europeană, respectiv: natura cauzei, importanța pe care aceasta o prezintă pentru reclamant, complexitatea cauzei, care este atestată de regulă de numărul celor acuzați și al martorilor, de volumul dosarului, de dificultățile ce țin de administrarea probelor, de investigațiile ce trebuie desfășurate și de o eventuală dimensiune internațională a cauzei; comportamentul reclamanților, care trebuie să facă dovada faptului că a depus toate diligentele necesare în vederea derulării normale a procedurilor, precum și comportamentul autorităților. Arată că principiul dreptului la un proces echitabil cu componenta termenului rezonabil este strâns legat de respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să se constate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni. Totodată, arată că în cazul în care se face referire la un termen „rezonabil” de soluționare a cauzelor, trebuie avută în vedere cerința desfășurării operative a procesului, dar în condițiile în care s-ar asigura și cerința aflării adevărului și apărarea părților din proces. Așadar, arată că, atât caracterul echitabil al procesului, cât și cerința soluționării cauzelor penale într-un termen rezonabil își pun amprenta asupra principiilor fundamentale ale unui proces și asupra fiecărei reglementări în parte, numai astfel asigurându-se realizarea celor două trăsături caracteristice înscrise în CEDO și în Constituția revizuită a României. În legătură cu aceste cerințe, arată că, la care se referă art. 6 paragraf 1 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului are o practică bine cristalizată și constantă, care oferă un tablou complet al situațiilor juridice, cu care pot fi confruntate instanțele judecătorești naționale, în legătură cu fiecare dintre cele trei elemente care alcătuiesc structura exigenței exprimate de Convenție în această privință și anume: i) tribunal stabilit de lege, ii) tribunal independent, iii) tribunal imparțial. „Tribunalul stabilit prin lege” este una dintre condițiile esențiale promovate de Convenție pentru a asigura condițiile obiective ale unei judecăți echitabile. La sintagma „stabilit prin lege” se aplică o interpretare extensivă a termenului. Convenția nu are în vedere numai baza legală a existenței tribunalelor, ci și orice dispoziție din dreptul intern referitoare la: competență, compunerea instanței, mandatul, incompatibilitatea și recuzarea magistraților ș.a. De asemenea, arată că, nici campania denigratoare de presă nu poate fi pusă în sarcina statului. În privința solicitării daunelor morale, produse ca urmare a mediatizării intense a procesului penal, arată că, statul român nu poate fi ținut răspunzător, neavând rolul de a cenzura informațiile astfel apărute, întrucât s-ar încălca dreptul fundamental la exprimare, prevăzut și garantat de Constituția României, republicată. Totodată arată că, Convenția Europeană a Drepturilor Omului consacră această libertate în art.10 paragraf 1 „Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere”. Astfel, arată că, în cazul în care libertatea de exprimare ar fi limitată în mod automat ori de câte ori s-ar considera ca ea ar încălca demnitatea, onoarea sau reputația unei persoane sau ar duce la defăimarea țării sau a națiunii ori ar fi contrară unei morale publice preconcepute, atunci ea nu ar mai opera decât pentru cazurile când sunt transmise informații inofensive, general acceptate la nivel social. Totodată arată că libertatea de exprimare vizează atât dezvoltarea personalității umane cât și dezbaterea publică a subiectelor de interes general. Orice dezbateră de acest fel, pentru a fi utilă din punct de vedere social presupune puncte de vedere contrare, unele dintre ele opuse opiniei dominante la un moment dat în societate. În consecință, arată că, statul nu poate interveni și cenzura informațiile apărute în presă întrucât s-ar încălca dreptul fundamental la exprimare, prevăzut și garantat expres de Constituție. Invocă art. 30 alin. (8) din Constituția României. Consideră că, în cazul în care reclamanții se considerau prejudiciați de informațiile publicate în presă cu referire la persoana acestora, aveau liberul acces la justiție în vederea angajării răspunderii celor care prin publicarea unor informații neconforme cu adevărul ar fi depășit limitele libertății de informare. Apreciază că, în acest context, nu se poate aprecia că publicarea unor anumite articole în presă legate de ancheta penală derulată împotriva reclamanților ar constitui o încălcare la demnitate, onoare și reputație, așa cum se afirmă prin acțiune, întrucât, în caz contrar ar însemna că niciodată, și în nicio situație, presa nu ar mai trebui să

publice informații care țin de efectuarea unor acte de cercetare penală asupra unei anumite persoane, cu atât mai mult cu cât infracțiunile pentru care reclamanții au fost trimiși în judecată, sunt infracțiuni de corupție, aceștia aveau calitatea de magistrați judecătorești, iar tema corupției este o temă frecventă și de dezbatere națională în România. În acest sens invocă decizia de inadmisibilitate pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Tănăsoaica împotriva României, prin care Curtea Europeană a stabilit că „protecția oferită jurnaliștilor de art. 10 din Convenție este subordonată condiției exercitării dreptului cu bună-credință, în sensul de a comunica informații în acord cu respectarea deontologiei jurnalistice care, în cazul furnizării de informații de către terțe persoane, presupune o mai mare rigoare și o atenție deosebită înainte de publicarea informațiilor”. Nu în ultimul rând, arată că, în Decizia nr. 179/2016 - referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 539 alin. (2) CPP, Curtea Constituțională reține că, procedura reglementată de art. 539 CPP este o procedură specială care derogă de la dreptul comun în temeiul principiului “specialia generalibus derogant”. Această procedură specială vizează exclusiv cazurile de privare nelegală de libertate, iar nu alte drepturi fundamentale ale omului, pentru a căror lezare este necesară invocarea altor temeuri de drept, precum dispozițiile art. 252 și 253 din Codul civil sau art. 8 din CEDO care reglementează consecințele încălcării unor drepturi personale nepatrimoniale, precum dreptul la imagine, demnitate, inclusiv dreptul la viața privată. Cu titlu de practică judiciară invocă și decizia civilă nr. 812/23.11.2016 a Curții de Apel București - Secția a III - a Civilă (dosarul nr. 28951/3/2015), în care se reține că “pretinsa mediatizare ca infractor a reclamantului, deși acesta beneficia de prezumția de nevinovăție instituită de art.5 indice 2 Cod procedură penală, nu poate fi imputată statului sau agenților săi care au participat la desfășurarea procesului penal în care a fost implicat reclamantul, ci reprezentanților mijloacelor de informare care au difuzat știrile sub aceasta formă. Prin urmare eventuala afectare a demnității, prestigiului, imaginii și reputației reclamantului nu este o consecință a acestui proces penal. Dimpotrivă, orice atingere adusă acestor valori prin prisma modului în care mass-media a preluat și difuzat informațiile referitoare la proces, a fost înlăturată prin pronunțarea soluției de achitare.”. În ceea ce privește cuantumul pretinselor daune morale suferite de reclamanți ca urmare a derulării procedurilor judiciare de atragere a răspunderii penale, care au culminat cu trimiterea în judecată de către Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea, arată că, atât doctrina cât și jurisprudența au arătat, în mod unitar, că „sarcina probei în cererea privind acordarea daunelor morale revine reclamantului, conform principiului de drept actori incumbit onus probandi, astfel că reclamantul trebuie să facă dovada existenței prejudiciului moral încercat”. Totodată arată că jurisprudența a stabilit, de asemenea, necesitatea ca reclamantul să facă dovada îndeplinirii tuturor condițiilor necesare pentru admiterea acțiunii sale în același sens, s-a arătat și că nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci reclamantul trebuie să dovedească daunele suferite, revenindu-i sarcina să probeze producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate existentă între acesta și fapta autorității. De asemenea, arată că și alte hotărâri au stabilit necesitatea probării prejudiciului, sarcina probei revenindu-i părții reclamante. Or, în speță, reclamanții nu aduc nicio dovadă a pretinsului prejudiciu suferit, mărgininu-se doar la afirmarea existenței acestuia. În concluzie, nu este dovedită condiția existenței prejudiciului. Menționează că în stabilirea despăgubirilor morale este necesar a se ține cont de dreptul subiectiv nepatrimonial încălcat, ceea ce impune cu necesitate ca reclamanții să facă dovada îndeplinirii a două condiții cumulative: afirmarea dreptului încălcat și circumstanțierea acestui drept, respectiv indicarea motivelor de fapt care i-au condus la certitudinea că s-a produs o încălcare a dreptului afirmat. Totodată, arată că stabilirea cuantumului despăgubirilor nu trebuie să tindă la o îmbogățire fără justă cauză ci este imperios necesar a se avea în vedere gradul de încălcare a dreptului afirmat, respectându-se însă, atât principiul proporționalității cât și principiul echității. Învederează în acest sens și prevederile Deciziei civile nr. 1095/1994 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Civilă, potrivit căreia: „principiul reparării prejudiciului împiedică, însă, acordarea unor sume mai mari, nejustificate în raport de întinderea prejudiciului real suferit, instituția răspunderii civile delictuale neputându-se transforma într-un izvor de îmbogățire fără just temei a celor ce se pretind prejudiciați.”. Nu în ultimul rând, arată că, la cuantificarea daunelor morale, în situațiile în care instanțele apreciază că acestea se cuvin a fi acordate, se are în vedere aspectul general ce se degajă din ansamblul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului care, în mod constant, a statuat faptul că, în privința daunelor morale, în lipsa unor criterii clare de evaluare a prejudiciului moral și de determinare a cuantumului despăgubirilor necesare acoperirii

acestui, instanța trebuie să manifeste prudență și rezonabilitate în acordarea lor și tot astfel, în termenii Convenției Europene a Drepturilor Omului, criteriul echității în materia despăgubirilor morale are în vedere necesitatea ca persoana vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, cu efecte compensatorii, dar, în același timp, despăgubirile să nu se constituie în amenzi excesive pentru autorii prejudiciului și nici venituri nejustificate pentru victime. Consideră că daunele morale sunt destinate să confere reclamantilor o satisfacție echitabilă dar nu pot fi stabilite într-un quantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit, fără justificare causală în eroarea penală și consecințele acesteia (Decizia nr.301/2007 a Curții de Apel Craiova) iar din acest motiv, instanța sesizată cu repararea prejudiciului nepatrimonial trebuie să stabilească o sumă necesară nu atât pentru a repune persoana vătămată într-o situație similară cu cea avută anterior, cât a-i procura satisfacții de ordin moral, susceptibile de a înlocui valoarea de care a fost privată. Referitor la capătul de cerere ce privește obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată solicită respingerea având în vedere că cheltuielile de judecată reprezintă, potrivit definiției, o sumă de bani în care se regăsesc toate cheltuielile pe care partea care a câștigat procesul le-a efectuat în cadrul litigiului soluționat prin hotărâre judecătorească. Cu privire la conținutul cheltuielilor de judecată, arată că, în doctrină s-a afirmat că acestea se compun din taxele judiciare de timbru și timbru judiciar, onorariile avocaților și cheltuielile făcute de aceștia în interesele clienților, sumele cheltuite pentru administrarea probelor, pentru transportul și cazarea părților, deci din toate cheltuielile ocazionate de desfășurarea procesului. (G. Boroș, Codul de procedură civilă comentat și adnotat, Voi. I, Editura All Beck, București, 2001, p. Invocă art. 453. CPC. Cererea pentru acordarea cheltuielilor de judecată are caracter accesoriu deoarece soluționarea ei intervine doar după rezolvarea capătului principal, iar soluția din cererea principală determină admiterea/respingerea cererii de acordare a cheltuielilor. Arată că Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, acordă cheltuieli de judecată numai în măsura în care acestea sunt dovedite cu acte justificative. În acest sens învederează și practica CEDO prin care s-a statuat (Costin împotriva României) faptul ca “în conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al quantumului lor.”, caracterul rezonabil al cheltuielilor semnificând faptul ca, în raport cu natura activității efectiv prestate, complexitatea, riscul implicat de prestarea serviciului, acestea să nu fie exagerate, (art. 452 alin. 2 și 2 din CPC).

În drept, invocă dispozițiile legale la care a făcut referire în cuprinsul întâmpinării.

Prin încheierea ședinței publice din 08.09.2020 referitor la excepția netimbrării, tribunalul a constatat că reclamantii au depus fiecare câte o chitanță de plată a unei taxe judiciare de timbru în sumă de 100 lei odată cu înregistrarea acțiunii. Având în vedere că potrivit art. 7 din OUG nr. 80/2013 modificată, „Acțiunile privind / stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației / unei persoane fizice se taxează cu 100 lei.”, în cauză nefiind invocate prevederile art. 29 alin. 1 lit. i / din același act normativ („(1) Sunt scutite de la plata taxei judiciare de timbru acțiunile și cererile, / inclusiv cele pentru exercitarea căilor de atac, ordinare și extraordinare, referitoare la: [...] i) cauzele penale, inclusiv despăgubirile civile pentru prejudiciile materiale și morale decurgând din acestea;”) și faptul că din motivarea de fapt a cererilor deduse judecării par a se invoca mai multe prejudicii nepatrimoniale, în baza art. 22 alin. 2 CPC, instanța a pus în vedere reclamantilor să precizeze prejudiciul nepatrimonial concret pe care îl invocă raportat la motivele de fapt prezentate în cererea de chemare în judecată și la art. 252 Cod civil (Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică). Dacă invocă și alte prejudicii în afara celui care vizează atingerea adusă onoarei, reputației, demnității (cum ar fi vătămarea integrității psihice și fizice), reclamantii urmau să prezinte evaluarea fiecărei pagube morale în parte, ca apoi instanța să verifice dacă se impune suplimentarea taxei judiciare de timbru. De asemenea, instanța pune în vedere reclamantilor să indice fiecare element al răspunderii civile delictuale: care este fapta ilicită/care sunt faptele ilicite reclamate în concret; identificarea fiecărui prejudiciu nepatrimonial și cuantificarea lui distinctă; prepusul vinovat în raport de care se invocă culpa pârâtului în calitate de comitent; raportul de causalitate dintre faptă și prejudiciu. S-a dispus ca aceste lămuriri să fie aduse fără încălcarea prevederilor art. 204 alin. 1 CPC.

Reclamanții Florica Roman, Raluca Beatrix Cuc, Denisa Vidican și Ovidiu Daniel Galea, au depus la dosar răspuns la întâmpinare solicitând respingerea excepțiilor și apărările invocate de pârât. Cu privire la timbrajul cererii învederează că au invocat prin acțiunea formulată că prejudiciul ce le-a fost cauzat rezidă în atingerea adusă demnității, onoarei și reputației, componente esențiale ale vieții private. Precizează că demnitatea umană, apărută de toate sistemele de drept moderne, implică libertatea și autonomia socială a unei persoane, inclusiv dreptul de a avea o viață de familie potrivit alegerii fiecărei persoane. Invocă art. 26 din Constituție. Prin urmare, consideră că statul garantează cetățenilor că nu va permite intruziunea nimănui în viața privată și nici vătămarea valorilor pe care o familie se întemeiază și că oricine, din exterior, periclitează familia și valorile pe care se întemeiază va răspunde în fața legii. Or, arată că, prin încălcarea gravă a stabilității, siguranței, inclusiv materiale, a vieților de familie le-a fost vătămată demnitatea personală iar prin modul cum DNA a comunicat public și a „scurs” în presă dosarul nostru penal ne-a fost vătămată onoarea și reputația motiv pentru care, în speță, sunt incidente dispozițiile art. 7 din OUG 80/2013. Mai arată că, calitatea procesuală pasivă a pârâtului rezultă din Titlul IV, art. 94 și urm., din Legea 303/2004, conform căreia statul răspunde patrimonial totdeauna în locul magistraților. Consideră că scopul acestor prevederi este garantarea independenței magistraților, protejarea acestora de orice presiuni, influențe, amenințări, inclusiv de posibilitatea de a fi chemați direct și personal în judecată pentru soluțiile pe care le dau în dosarele cu care sunt investiți, fapt ce le-ar periclita grav independența. Arată că independența magistraților este, în fapt, independența justiției, principiu fundamental și inerent oricărui stat de drept și la care România a achiesat prin tratatele internaționale pe care le-a semnat după 1990, după reinstaurarea democrației. Apreciază că susținerile pârâtului conform căreia ar trebui să se judece cu procurorii care i-au cercetat penal încălca flagrant principiile statului de drept și este surprinzător că astfel de alegații sunt enunțate de o componentă a puterii executive a statului român. Or, dacă pentru erorile magistraților răspunde civil statul acesta nu poate avea decât calitatea de comitent, potrivit dispozițiilor art. 1373 Cod civil, consideră că singurele dispoziții legale care completează dispozițiile speciale din Legea 303/2004. Mai arată că raportul de prepușenie dintre stat și magistrat este unul special, guvernat de 2 principii inerente statului de drept: independența magistratului și separarea puterilor în stat iar ultimul principiu implică și controlul reciproc între puterile statului tocmai de aceea dispozițiile legale invocate în precedent prevăd posibilitate ca statul să se îndrepte în regres contra magistraților în condițiile legii dar acest aspect excede prezentului cadru procesual. În concluzie, arată că toate alegațiile pârâtului din întâmpinare privind lipsa calității sale procesuale pasive sunt străine cauzei, nerelevante și inutile. Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii consideră că argumentele pârâtului sunt confuze, străine de pricină și întemeiate pe axioma aberantă că statul nu răspunde vreodată, că este mai egal ca cetățenii săi. Arată că potrivit art. 16 alin.2 din Constituție nimeni nu este mai presus de lege, aceasta însemnând că nici statul, prin instituțiile sale, interpușii săi, nu este mai presus de lege iar acest principiu stă la baza statului de drept și face deosebirea dintre acesta și un stat totalitar, situat mai presus de lege, și care nu poate fi tras vreodată la răspundere de cetățenii săi. Pe de altă parte, arată că hotărârile CEDO invocate de pârât nu au nici o legătură cu prezenta pricină. Astfel, arată că, cauza Regner contra Republicii Cehe privea situația unui înalt funcționar căruia nu i s-a permis accesul la unele documente clasificate iar Curtea a statuat: „103. În schimb, art. 6 nu este aplicabil în cazul în care legislația națională, fără a conferi un drept, acordă un anumit avantaj a cărui recunoaștere nu poate fi obținută în Justiție” iar accesul la informații clasificate nu este un drept ci o alegere a statului de a permite unor cetățeni atare acces. În cauza Karoly Nagy contra Ungariei este vorba despre caterisirea invocată ca fiind abuzivă de către reclamantul care era pastor la o Biserică reformată. Curtea a constatat că nu există un drept, prevăzut în legislația națională ori în Convenție, de a fi preot reformat care să justifice intervenția Curții. Cu privire la susținerile privind neretroactivitatea Legii nr. 303/2004 învederează instanței că și anterior modificării legii prin Legea nr. 242/2018 tot statul răspundea civil în locul magistraților. Cu privire la susținerile pârâtului potrivit căreia nu există legislație națională pe care să poată fi întemeiată acțiunea pendinte învederăm instanței prevederile articolului 5 din Codul de procedură civilă reiterează că orice comitent răspunde civil pentru prepușii săi, angajarea răspunderii comitentului implică doar existența unui raport de prepușenie și a unui prejudiciu cauzat de un prepus în exercitarea funcției sau atribuțiilor încredințate de comitent, nefăcându-se nici o referire la condiția faptei ilicite ori culpei prepusului pentru angajarea răspunderii civile delictuale a comitentului,

conform art. 1373 Cod civil. Arată că potrivit articolului citat comitentul este exonerat de răspundere exclusiv atunci când dovedește că victima cunoștea sau, după împrejurări, putea să cunoască, la data săvârșirii faptei prejudiciabile, că prepusul a acționat fără nicio legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate. În ce privește dovada prejudiciului și cuantumul despăgubirilor solicitate învederează instanței că pentru fapte care nu au existat, au fost supuși oprobriului public, trimiși în judecată, suspendați din funcția de judecători și lipsiți de mijloace de subzistență timp de aproape 2 ani, fapte ce sunt generatoare de prejudicii incontestabile pentru fiecare dintre reclamanți.

Reclamanții Roman Florica, Raluca Beatrix Cuc, Denisa Vidican și Oyidiu Daniel Galea, au depus la dosar note de ședință prin care, urmare dispozițiilor instanței cuprinse în încheierea din 8.09.2020 precizează, în ce privește timbrajul acțiunii învederează că prejudiciul a cărui reparare o solicită constă în vătămarea vieții private, a demnității, onoarei și reputației reclamanților. Arată că viața familială este o componentă a demnității persoanei, a autonomiei sociale și libertății de alegere a acesteia. Prin urmare, arată că afectarea vieții de familie a reclamanților este, în fapt, o vătămare a demnității acestora ca și oameni. Cu privire la „evaluarea fiecărei pagube morale în parte” arată că o astfel de precizare le este imposibil să facă întrucât precizează ce a fost mai păgubitor pentru aceștia, terfelirea publică a lor ca judecători sau vătămarea gravă a demnității ca oameni cu familii, răspundere și obligații sociale, motiv pentru care au apreciat global despăgubirile pe care le solicită. Privitor la existența faptelor ilicite învederează că orice faptă care cauzează cuiva un prejudiciu este o faptă ilicită iar cazurile de exonerare de răspundere de a repara prejudiciul sunt strict și limitativ prevăzute de Codul civil. Arată că în speță, faptele pe care le-au apreciat ca fiind ilicite au fost dezvoltate pe larg în cuprinsul acțiunii: depășirea termenului rezonabil al procedurilor judiciare, încălcarea drepturilor fundamentale dar și a independenței funcționale a judecătorilor reclamanți Cuc și Vidican (în legătură cu secretul deliberării), cu consecințe concrete asupra acestora dar și asupra independenței sistemului judiciar. Precizează că toate faptele ilicite invocate fiind rezultatul derulării dosarului penal nr. 37/P/2012 al DNA Oradea. În ceea ce privește angajarea răspunderii civile delictuale a pârâtului reiterează că acesta are calitate de comitent, în temeiul dispozițiilor speciale cuprinse în Legea nr. 303/2004, pe care le-au invocat în acțiune și răspunsul la întâmpinare. Așadar, arată că, legea specială invocată statuează calitatea de comitent a pârâtului în cazul angajării oricărei răspunderii civile delictuale în sarcina magistraților, aceștia neputând fi acționați în judecată direct de către justițiabili pentru soluțiile pe care le dau în exercitarea funcției tocmai avându-se în vedere necesitatea prezervării independenței acestora, protejării lor de orice presiuni ori imixțiuni în activitatea pe care o desfășoară, garanție a independenței justiției și existenței statului de drept. Totodată arată că diferit de dispozițiile vechiului Cod civil, în condițiile în care potrivit noului Cod civil răspunderea comitentului pentru prepus este o răspundere obiectivă, autonomă și necondiționată de existența vreunei culpe a prepusului său ori a unei culpe proprii a comitentului, astfel cum am precizat și prin acțiunea introductivă. Arată că prejudiciul cauzat reclamanților este evident și incontestabil având în vedere că judecători fiind au fost acuzați public de corupție, de fapte incompatibile cu statutul de judecător, fapte care nu au existat vreodată, au fost anchetați, trimiși în judecată și suspendați din funcție aproape 2 ani, lăsați fără mijloace de subzistență. Consideră că legătura de cauzalitate dintre faptele dezvoltate pe larg în acțiune și prejudiciul ce le-a fost cauzat este, de asemenea, evident și incontestabil iar urmare modului de instrumentare a dosarului penal de către DNA le-au fost vătămăte dreptul la onoare, reputație și demnitate.

Prin încheierea ședinței publice din 13.10.2020 față de notele de ședințe de mai sus, instanța a reținut că reclamanții își limiteze prejudiciul nepatrimonial a cărui reparare o pretind la cel privitor la demnitatea umană în condițiile în care în motivele de fapt ale cererii de chemare în judecată au făcut referire și la vătămarea integrității psihice și fizice, fiind legal timbrată doar cererea de reparare a unui prejudiciu nepatrimonial referitor la demnitatea umană, tribunalul constată că reclamanții și-au restrâns actul de sesizare al instanței la acest prejudiciu nepatrimonial, cu excluderea oricăror motive de fapt ce nu au legătură cu acesta (suferința soțului și afectarea vieții de familie a reclamantei Roman Florica, stresul creat de situația materială afectată coroborat cu necesitatea reducerii cheltuielilor prin schimbarea locuinței invocat de aceeași reclamantă sens în care aceasta a cerut audierea ca martor a colegelor Stan Aurelia și Boța Marilena; insecuritatea financiară coroborată cu imposibilitatea achitării a ratelor a două credite bancare, dificultățile întreținerii copiilor ceea ce a impus angajarea la un cabinet avocațial ca asistent manager, respectiv

consecințele în plan psihic și financiar ale trimiterii în judecată invocate de reclamanta Raluca Cuc sens în care aceasta a cerut audierea ca martor a colegei Țoțu Cristina; insecuritatea financiară, deteriorarea sănătății fizice invocate de reclamantul Galea Ovidiu).

Reclamanții Florica Roman, Raluca Beatrix Cuc, Denisa Vidican și Ovidiu Daniel Galea, au depus la dosar note de ședință prin care învederează că nu își însușesc aspectele reținute în încheierea din data de 13.10.2020 a Tribunalului Arad. Arată că, în concret, instanța reține că prin precizările făcute reclamantii ar fi înțeles să își limiteze prejudiciul nepatrimonial a cărui reparare îl pretind la cel privitor la demnitatea umană, respectiv că și-ar fi restrâns actul de sesizare al instanței la acest prejudiciu nepatrimonial, cu excluderea oricăror motive de fapt ce nu au legătură cu acesta. Contrar celor reținute de instanță în încheiere, prin notele scrise au arătat că viața familială este o componentă a demnității persoanei, a autonomiei sociale și libertății de alegere a acesteia. Prin urmare, arată că, afectarea vieții de familie a reclamanților este, în fapt, o vătămare a demnității ca oameni. Totodată arată că în noțiunea de demnitate, privita lato senso (cum trebuie privită și în art. 7 din OUG 80/2013), se poate „turna” orice drept al personalității. Altfel spus, demnitatea, în sens larg, este adoma unui creuzet care conține toate drepturile personalității. Consideră că deloc întâmplător Curtea de la Strasbourg a statuat în nenumărate cazuri că: „esența însăși a Convenției este respectul demnității umane/the very essence of the Convention is respect of human dignity.”. Iar această referire la statutul de valoare centrală a demnității umane s-a făcut în legătură cu numeroase drepturi ca bunăoară: dreptul la viață (Pretty c. Regatul Unit, cererea nr. 2346/02, hotărârea finală din 29.07.2002) sau cu dreptul la un proces echitabil (Bock c. Germania, cererea nr. 11118/84, hotărârea din 29 martie 1989), aici unde s-a constatat violarea art. 6 § 1, statuându-se printre altele: „Curtea nu poate face abstracție de situația personală a reclamantului, care timp de nouă ani a suferit din cauza dubiilor aruncate asupra stării sale mentale, și care ulterior s-au dovedit nefondate. Aceasta reprezintă o gravă atingere adusă demnității umane. Consideră că un alt argument îl constituie interpretarea conceptului de demnitate în ceea ce privește dreptul la demnitate, analiza prevederilor noului cod civil ce duc la concluzia că această noțiune are un caracter de sinteză integrator care se află în următoarea relație cu celelalte drepturi ale personalității: garantarea și respectarea demnității umane presupune protecția tuturor drepturilor inerente dezvoltării personalității umane încălcarea oricăruia dintre drepturile personalității echivalează cu încălcarea dreptului la demnitate. Apreciază că, conținutul noțiunii de demnitate include, pe lângă respectul onoarei și al reputației la care face referire art.72 alin 2 NCC și dreptul la viață intimă, familială sau privată (art. 71 NCC) dreptul la propria imagine (art. 73), dreptul la viață, sănătate, integritate fizică și psihică al persoanei fizice(art.61 și 64), etc. Prin urmare arată că își susțin acțiunea în integralitate astfel cum a fost formulată arătând că în precizările făcute nu au înțeles să își limiteze prejudiciul nepatrimonial și nici să își restrângă actul de sesizare al instanței.

Prin încheierea ședinței publice din 27 octombrie 2020, văzând că reclamantii au precizat la acest termen că își susțin acțiunea civilă în integralitate astfel cum a fost formulată, apreciind că toate prejudiciile invocate inclusiv cele privitoare la sănătate, integritate fizică și psihică se circumscriu noțiunii de demnitate alături de respectul onoarei și al reputației, opinie pe care instanța nu o împărtășește, tribunalul a constatat că această clarificare a poziției lor procesuale, în contrast cu răspunsul la întâmpinare depus la termenul anterior, impune atât determinarea distinctă a despăgubirilor cerute pentru repararea altor prejudicii decât cele ce vizează atingerea adusă onoarei, reputației, demnității persoanei fizice, precum și analizarea unei a doua excepții a incompletei timbrări a acțiunii. La termenul precedent instanța respinsese excepția netimbrării invocată de pârât în considerarea răspunsului reclamanților la întâmpinare, în cadrul căruia aceștia au arătat că înțeleg să susțină doar solicitarea de reparare a prejudiciului moral constând în atingerea adusă demnității, onoarei și reputației, tribunalul apreciind că, în acest fel, reclamanții, deși au menținut valoarea litigiului, au limitat sesizarea instanței la paguba morală de mai sus cu excluderea celorlalte prejudicii descrise în cererea de chemare în judecată. Încheierea prin care se soluționează excepțiile este interlocutorie, conform art. 235 Cod procedură civilă (CPC), însă în cazul de față punerea în discuție a celei de a doua excepții a netimbrării, respectiv, a insuficienței timbrării este determinată de actuala poziție procesuală a reclamanților clarificată azi, fără a conduce la o modificare a soluției privitoare la timbrarea cererii ce vizează prejudiciul moral constând în atingerea adusă onoarei, reputației și demnității persoanei fizice, sens în care art. 7 din OUG nr. 80/2013 modificată pretinde achitarea unei taxe fixe de 100 lei, obligație îndeplinită de reclamanți.

Din moment ce aceștia și-au menținut cererea privitoare la repararea și a celorlalte daune descrise în cererea de chemare în judecată, ce sunt supuse timbrării conform normelor generale ale art. 3 din OUG nr. 80/2013 modificată, în condițiile în care dispozițiile speciale ale art.7 din același act normativ vizează doar „Acțiunile privind stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice”, instanța a pus în vedere reclamanților Florica Roman, Raluca Beatrix Cuc și Ovidiu Daniel Galea, din nou, să indice valoarea obiectului cererii lor raportat la fiecare prejudiciu nepatrimonial a cărui reparare o cer, având în vedere prevederile art. 194 lit. c prima teză Cod procedură civilă (CPC). În cazul prejudiciilor nepatrimoniale, nu se evaluează în concret paguba morală, ci despăgubirea ce vine să compenseze acest prejudiciu și să aducă acea satisfacție de ordin moral celui prejudiciat, potrivit art. 253 alin. 4 Cod civil. Determinarea distinctă a cuantumului despăgubirii aferente fiecărui prejudiciu moral este necesară nu doar din perspectiva art. 194 lit. c CPC, dar și a achitării taxei judiciare de timbru pentru despăgubirile cerute în considerarea reparării altor prejudicii morale decât cele aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice. Reclamanții au investit instanța cu o acțiune în răspundere civilă delictuală de drept comun, situație ce impune în fond verificarea condițiilor cumulative ce atrag răspunderea civilă, și anume: fapta ilicită, prejudiciul, vinovăția, raportul de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, la care se adaugă condițiile atragerii răspunderii statului, în calitate de comitent. Având în vedere capitolul „2.2. Consecințe concrete și efective ale inculpării de către DNA asupra reclamanților” din cererea de chemare în judecată, în preambulul căruia au arătat că vor prezenta „impactul psihic și financiar asupra fiecăruia dintre reclamanți, modul cum inculparea, trimiterea în judecată și suspendarea din funcție ne-a afectat viața privată, statutul profesional și profilul social”, iar la finalul acestui capitol, reclamantul Galea Ovidiu precizează că „Voi dovedi prejudiciul moral cauzat” cu înscrisuri și cu proba testimonială (audierea ca martor a kolegei sale judecătore Dana Erdei), tribunalul a considerat că în acest capitol este prezentat prejudiciul suferit de reclamanți. Capitolele 3.1 („Încălcarea termenului rezonabil al procedurilor judiciare derulate împotriva reclamanților”), 3.2 („Încălcarea prezumției de nevinovăție” raportat la cele două comunicate de presă ale DNA), 3.3 („Încălcarea dreptului reclamanților la un proces echitabil [...]”) și 3.4. („Încălcarea independenței funcționale a judecătorilor reclamanți Raluca Cuc și Denisa Vidican [...]”) prezintă faptele ilicite pentru care solicită atragerea răspunderii civile obiective a statului, aspect precizat și în cuprinsul notelor de ședință depuse la dosar la data de 08.10.2020, la fila 555 dosar (punctul 3). Astfel, fiecare reclamant a cerut obligarea pârâtului la plata a câte unei despăgubiri de 50.000 euro cu titlu de daune morale, însă în motivele de fapt ale cererii de chemare în judecată, la capitolul „2.2. Consecințe concrete și efective ale inculpării de către DNA asupra reclamanților” au invocat, cu excepția reclamantei Denisa Vidican, și alte prejudicii decât cele privitoare la demnitate:

- reclamanta Florica Roman a invocat pe lângă prejudiciul adus demnității, reputației și paguba nepatrimonială constând în „stresul suplimentar cauzat de situația materială din perioada respectivă”, adică stresul psihic cauzat de starea materială precară, ce reprezintă o atingere adusă dreptului la sănătate și integritate psihică. A invocat, de asemenea, și suferința familiei sale, mai ales îmbolnăvirea soțului pe fondul concentrării reclamantei asupra situației sale juridice cu consecința ignorării familiei.

- reclamanta Cuc Raluca a invocat „consecințe în plan psihic și financiar ale trimiterii” sale în judecată raportat la reducerea veniturilor în perioada suspendării (având două credite bancare și doi copii s-a angajat în muncă la un cabinet avocațial obținând un venit mai mic decât cel de judecător) și la schimbarea specializării prin mutarea, la cererea sa, la secția comercială ce i-a impus „un efort major” pentru a-și „dezvolta capacitatea de lucru, abilitățile și competențele profesionale într-o materie nouă”. Prin răspunsul la întâmpinare depus la fila 553 dosar, toți reclamanții au precizat că invocă vătămarea onoarei și reputației lor.

- reclamantul Galea Ovidiu a invocat, la fel ca și reclamanta Cuc Raluca, pierderea venitului din muncă după trimiterea în judecată, familia fiind susținută financiar din salariul soției, arătând că a rămas fără mijloace de subzistență, fiind nevoit să împrumute bani. A reclamat, în plus, prejudiciul adus sănătății fizice, dar și suferința familiei, respectiv efortul depus pentru schimbarea specializării profesionale ca urmare a mutării la secția de contencios administrativ, arătând că „Efectul acestei mutări nedorite într-o altă specializare mi-a bulversat cariera și mi-a alterat satisfacția de a munci în

materia pe care o îndrăgeam și o stăpâneam”. Prin răspunsul la întâmpinare depus la fila 553 dosar, toți reclamantii au precizat că invocă vătămarea onoarei și reputației lor.

Reclamanta Denisa Vidican a invocat exclusiv prejudicii aduse demnității și reputației, așa încât demersul judiciar al acesteia este legal timbrat cu 100 lei, conform art. 7 din OUG nr. 80/2013 modificată, în privința acțiunii sale nepunându-se problema celei de a doua excepții de netimbrare, respectiv, insuficiență timbrare.

Prin notele de ședință depuse azi, reclamantii au arătat că toate prejudiciile descrise în acțiunea civilă vizează dreptul la viață privată, iar noțiunea de demnitate se poate „turna” pe orice drept al personalității.

Raportat la această apărare, sub aspectul obligației de timbrare, instanța are în vedere faptul că deși dreptul la demnitate poate să fie legat de alte aspecte ale personalității umane, legiuitorul român a ales să acorde beneficiul unei taxe judiciare de timbru modice (100 lei) doar persoanelor fizice ce reclamă exclusiv vătămarea demnității, onoarei și reputației, iar nu și celor care invocă, inclusiv, în corelație cu demnitatea și reputația lor, alte prejudicii cum sunt cele aduse sănătății fizice și psihice, intimității vieții private, libertății de conștiință, creației științifice, artistice, literare sau tehnice etc. cu precizarea că, în ceea ce privește paguba adusă dreptului nepatrimonial la viață, dreptul la acțiune este scutit de la plata taxei de timbru, în baza art. 29 alin. 1 lit. j din OUG nr. 80/2013 modificată. La fel acțiunea civilă având ca obiect repararea prejudiciului adus integrității fizice și psihice, sănătății este scutit de plata acestei taxe, atunci când atingerea este atât de gravă încât implică încălcarea interdicției torturii (art. 29 alin. 1 lit. j din OUG nr. 80/2013 modificată).

Referitor la obligația de timbrare la valoarea reparației patrimoniale pretinse în cazul altor prejudicii decât cele aduse demnității, onoarei și reputației persoanei fizice s-a pronunțat Curtea Constituțională prin mai multe decizii, printre care următoarele: a) decizia nr. 717 din 9 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 8 alin. (1) lit. b) din OUG nr. 80/2013 publicată în Monitorul Oficial nr. 7629.01.2015; b) decizia nr. 411/2018 din 19 iunie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 (publicată în Monitorul Oficial nr. 737 din 27 august 2018), Așadar, limitarea acțiunilor civile cărora li se aplică taxa judiciară de timbru de 100 lei prevăzută de art. 7 din OUG nr. 80/2013 modificată la cele ce vizează repararea prejudiciului adus demnității, onoarei și reputației persoanei fizice este opțiunea legiuitorului, ce are la bază dreptul de legiferare al statului. Regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. 1 din Constituție, potrivit căruia „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”, iar potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora. Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră doar în competența legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor excepții sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale. Art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția europeană a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului a reglementat protecția dreptului de proprietate privată (alin. 1) cu precizarea în alineatul 2 că „Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a pune în aplicare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor sau a altor contribuții, sau a amenzilor.”. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat constant, în jurisprudența sa, că un stat contractant, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (a se vedea Hotărârea din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza Stere și alții împotriva României, paragraful 50). Astfel, legiuitorul trebuie să dispună, la punerea în aplicare a politicilor sale, mai ales cele sociale și economice, de o marjă de apreciere pentru a se pronunța atât asupra existenței unei probleme de interes public care necesită un act normativ, cât și asupra alegerii modalităților de aplicare a acestuia, care să facă „posibilă menținerea unui echilibru între interesele aflate în joc” (Decizia din 4 septembrie 2012, pronunțată în Cauza Dumitru Daniel Dumitru și alții împotriva României, paragrafele 41 și 49). Față de împrejurarea că avocatul reclamantilor a arătat în această ședință publică faptul că reclamantii refuză să completeze timbrarea acțiunii lor, atitudine pe care

aceștia și-o vor menține indiferent de dispoziția instanței de rămânere în pronunțare la acest termen asupra excepției netimbrării/timbrării insuficiente a demersului lor judiciar sau va acorda un termen de judecată reclamantilor, având în vedere și faptul că li s-a cerut și anterior reclamantilor să prezinte valoarea concretă a fiecărei despăgubiri raportat la fiecare prejudiciu pretins, iar nu doar o despăgubire globală, aceștia comunicând instanței același refuz motivat de faptul că le este imposibil să aprecieze cuantumul fiecărei despăgubiri, tribunalul a stabilit taxele de timbru suplimentare datorate de reclamantii Roman Florica, Cuc Raluca Beatrix și Galea Ovidiu ținând cont de numărul pagubelor invocate astfel cum au fost prezentate mai sus raportat la motivele de fapt ale cererii de chemare în judecată. Astfel, reclamanta Roman Florica a cerut o despăgubire de 50.000 euro pentru repararea a trei prejudicii dintre care unul vizează încălcarea demnității. Instanța va împărți despăgubirea totală de 50.000 euro la 3, rezultatul fiind 16.666,66 euro pentru fiecare prejudiciu nepatrimonial, iar taxa pentru cele două pagube ce nu se încadrează în prevederile art. 7 din OUG nr. 80/2013 modificată este de 4.328,86 lei, conform art. 3 alin. 1 lit. e din OUG nr. 80/2013 modificată raportat la despăgubirea globală de 33.333,33 euro echivalentul a 161.193 lei față de cursul valutar BNR din data de 11.06.2020 de 4,8358 lei/1 euro. Reclamanta Cuc Raluca Beatrix a invocat 4 prejudicii (vătămarea onoarei și reputației, consecințe în plan psihic ale trimiterii sale în judecată, consecințe în plan financiar ale aceluiași act, respectiv efortul pentru schimbarea specializării profesionale), așa încât împărțind despăgubirea de 50.000 euro la 4 rezultă o reparație de 12.500 euro pentru fiecare încălcare reclamantă, respectiv o reparație globală de 37.500 euro pentru prejudiciile ce nu vizează repararea încălcării dreptului la demnitate, onoare și reputație. Raportat la suma de 37.500 euro, al cărei echivalent în moneda națională este suma de 181.342,5 lei (37.500 euro x 4,8358 lei/1 euro), taxa judiciară de timbru datorată este de 4.731,85 lei, potrivit conform art. 3 alin. 1 lit. e din OUG nr. 80/2013 modificată. Reclamantul Galea Ovidiu a cerut o despăgubire de 50.000 euro pentru repararea prejudiciilor constând vătămarea demnității, precaritatea stării financiare a familiei, sănătății sale fizice, suferința familiei și efortul pentru schimbarea specializării profesionale coroborat cu alterarea satisfacției de a munci în materia pe care o îndrăgea și o stăpânea. Pentru repararea celor 5 prejudicii reclamantul a cerut o despăgubire globală de 50.000 euro, ceea ce presupune o valoare egală a fiecărei despăgubiri de 10.000 euro. Așadar, daunele morale pentru repararea altor prejudicii decât cele ce vizează reputația, onoare și demnitatea au valoarea totală de 40.000 euro echivalentul a 193.432 lei (40.000 euro x 4,8358 lei/1 euro), taxa judiciară de timbru datorată este de 4.973,64 lei, potrivit conform art. 3 alin. 1 lit. e din OUG nr. 80/2013 modificată. Tribunalul a obligat reclamantii Roman Florica, Cuc Raluca Beatrix și Galea Ovidiu Daniel să indice valoarea despăgubirilor cerute pentru repararea prejudiciilor invocate în cererea de chemare în judecată altele decât cele ce vizează atingerea adusă demnității, onoarei și reputației, sub sancțiunea suspendării judecării, precum și la plata taxei de timbru de mai sus, cu precizarea instanței că dacă reclamantii înțeleg să conteste calculul de mai sus vor arăta la termenul următor dacă despăgubirile impuse timbrării au o valoare mai mică decât cea determinată de instanță (folosind criteriul numărului prejudiciilor reclamate), dacă reprezintă de exemplu jumătate sau un sfert din totalul despăgubirii de 50.000 euro pretinse de fiecare. În funcție de o atare precizare instanța va recalcula automat taxele de timbru fără a fi necesară formularea unei cereri de reexaminare în acest sens.

Reclamantii au formulat cerere de reexaminare împotriva dispoziției de timbrare.

Prin încheierea camerei de consiliu din data de 18.11.2020 (dosar nr. 1048/108/2020/a1), instanța analizând cererea de reexaminare a constatat că prin acțiunea înregistrată reclamantii au solicitat obligarea Statului Român la plata sumei de 50.000 euro pentru fiecare dintre dâșii, cu titlu de daune morale pentru acoperirea prejudiciului cauzat prin vătămarea vieții private, a prestigiului profesional și a imaginii publice. Având în vedere că dreptul la demnitate înglobează multiple aspecte ale personalității umane, în acord cu cele susținute de reclamantii, instanța a apreciat că daunele solicitate pentru consecințele în plan psihic a trimiterii în judecată a reclamantilor, consecințele în plan financiar ale aceluiași act, efortul pentru schimbarea specializării profesionale, precaritatea stării financiare a familiei reclamantilor determinată de suspendarea din funcția de judecător, intră în sfera de reglementare a dispozițiilor art. 7 din OUG nr. 8/2013. S-a reținut că potrivit acestor dispoziții legale, acțiunile privind stabilirea și acordarea de despăgubiri pentru daunele morale aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice se taxează cu 100 lei și, constatând că acțiunea a fost legal timbrată, în baza art. 39 din OUG nr. 8/2013, a admis cererea de

reexaminare împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, formulată de reclamantii Roman Florica, Cuc Raluca Beatrix și Galea Ovidiu Daniel stabilind că acțiunea a fost legal timbrată.

În deliberare asupra excepțiilor procesuale ale lipsei calității procesuale pasive și a inadmisibilității acțiunii invocate de pârât instanța reține următoarele:

Angajarea răspunderii civile delictuale impune întrunirea cumulativă a condițiilor ce decurg din prevederile art. 1349 coroborat cu art. 1357 Cod civil, și anume: fapta ilicită, prejudiciul, vinovăția și raportul de cauzalitate dintre faptă și pagubă.

Prin fapta ilicită se înțelege acțiunea sau inacțiunea care are ca rezultat încălcarea drepturilor subiective sau intereselor legitime ale unei persoane.

Faptele ilicite reclamate în cauză sunt: încălcarea termenului rezonabil al procedurilor judiciare derulate împotriva reclamantilor, încălcarea prezumției de nevinovăție raportat la două comunicate de presă ale Direcției Naționale Anticorupție (DNA, în continuare), încălcarea dreptului reclamantilor la un proces echitabil și încălcarea independenței funcționale a judecătorilor reclamantii Raluca Cuc și Denisa Vidican.

Prin prejudiciu se înțelege orice rezultat dăunător, prejudiciabil, de natură patrimonială sau nepatrimonială, ce constituie efecte ale încălcării drepturilor subiective și intereselor legitime ale persoanei, prejudiciul trebuind să fie cert, respectiv, existența lui să fie sigură, neîndoielnică și să poată fi evaluată în prezent.

Reclamantii au cerut repararea următoarelor prejudicii nepatrimoniale:

- cel adus aduse onoarei, demnității sau reputației unei persoane fizice, pagubă invocată de toți reclamantii raportat la cele două comunicate ale DNA

- reclamanta Florica Roman a invocat „stresul suplimentar cauzat de situația materială din perioada respectivă”, adică stresul psihic cauzat de starea materială precară, ce reprezintă o atingere adusă dreptului la sănătate și integritate psihică; suferința familiei sale, mai ales îmbolnăvirea soțului pe fondul concentrării reclamantei asupra situației sale juridice cu consecința ignorării familiei.

- reclamanta Cuc Raluca a invocat „consecințe în plan psihic și financiar ale trimiterii” sale în judecată raportat la reducerea veniturilor în perioada suspendării (având două credite bancare și doi copii s-a angajat în muncă la un cabinet avocațial obținând un venit mai mic decât cel de judecător) și la schimbarea specializării prin mutarea, la cererea sa, la secția comercială ce i-a impus „un efort major” pentru a-și „dezvolta capacitatea de lucru, abilitățile și competențele profesionale într-o materie nouă”.

- reclamantul Galea Ovidiu a invocat, la fel ca și reclamanta Cuc Raluca, pierderea venitului din muncă după trimiterea în judecată, familia fiind susținută financiar din salariul soției, arătând că a rămas fără mijloace de subzistență, fiind nevoit să împrumute bani. A reclamat, în plus, prejudiciul adus sănătății fizice, dar și suferința familiei, respectiv efortul depus pentru schimbarea specializării profesionale ca urmare a mutării la secția de contencios administrativ, arătând că „Efectul acestei mutări nedorite într-o altă specializare mi-a bulversat cariera și mi-a alterat satisfacția de a munci în materia pe care o îndrăgeam și o stăpâneam”.

Pentru antrenarea răspunderii civile delictuale este absolut necesar ca între fapta ilicită și prejudiciu să existe un raport de cauzalitate, respectiv, prejudiciul cauzat unei anumite persoane să fie consecința faptei ilicite săvârșite de o altă persoană.

De asemenea, este necesar ca fapta ilicită să fie imputabilă autorului ei, să fi fost săvârșită din culpa acestuia, culpa fiind definită în doctrină ca atitudinea psihică a autorului faptei ilicite și păgubitoare față de fapta respectivă și față de urmările acelei fapte.

În plus, în cazul răspunderii civile delictuale întemeiate pe prevederile art. 1373 Cod civil, pe lângă condițiile mai sus menționate, este necesar să fie întrunite alte două cerințe speciale: existența raportului de prepușenie între comitent și prepus și săvârșirea faptei ilicite și prejudiciabile de către prepus în cadrul funcțiilor încredințate de comitent.

Prin raport de prepușenie se înțelege un raport de subordonare între prepus și comitent, concretizat prin încredințarea de către comitent a unor funcții în sarcina prepușilor.

Reclamantii au invocat răspunderea civilă delictuală a comitentului pentru fapta prepusului în condițiile dreptului comun (Codul civil), dar și răspunderea specială a statului pentru erorile judiciare reglementată de Legea nr. 303/2014 republicată și modificată raportat la activitatea

procurorii DNA ce au instrumentat cauza penală în care au fost cercetați, mai ales a celor de la DNA Oradea.

În cauză sunt aplicabile prevederile art. 96 ale Legii nr. 303/2014 în forma anterioară modificării prin Legea nr. 242/12 octombrie 2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, având în vedere faptul că faptele ilicite reclamate s-au produs în intervalul 2013 – 01.03.2018, conform principiului tempus regit actum (actul/faptul juridic este reglementat de legea în vigoare la momentul realizării acestuia) și dispozițiile art. 6 alin. 1 și 2 din Codul civil („(1) Legea civilă este aplicabilă cât timp este în vigoare. Aceasta nu are putere retroactivă. (2) Actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor.”).

Reclamanții au invocat fapte ilicite începând cu luna ianuarie 2013 (când susțin că a fost încălcată prezumția de nevinovăția, continuând cu comunicatul de presă al Direcției Naționale Anticorupție din 31.03.2014) și încetând la 06.04.2017 pentru reclamanta Roman Florica când prin ordonanța procurorului nr. 331/P/06.04.2017 a DNA Structura Centrală s-a dispus clasarea cauzei penale față de aceasta în baza art. 16 lit. a Cod procedură penală (CPP), la 07.11.2017 față de reclamantul Galea Ovidiu când prin ordonanța Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a dispus clasarea cauzei față de acesta în baza aceluiași text de lege de mai sus (fapta nu există), respectiv, la 01.03.2018, când prin încheierea penală nr. 1/01.03.2018 a Curții de Apel Cluj s-a stabilit același temei al clasării cauzei penale față de reclamantele Vidican Denisa și Cuc Raluca Beatrix.

Art. 96 din Legea nr. 303/2014 republicată și modificată (forma în vigoare în perioada 2013 – 01.03.2018) conținea următoarea reglementare:

„(1) Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.

(2) Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea judecătorilor și procurorilor care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.

(3) Cazurile în care persoana vătămată are dreptul la repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procese penale sunt stabilite de Codul de procedură penală.

(4) Dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale nu se va putea exercita decât în cazul în care s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecății procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară.

(5) Nu este îndreptățită la repararea pagubei persoana care, în cursul procesului, a contribuit în orice mod la săvârșirea erorii judiciare de către judecător sau procuror.

(6) Pentru repararea prejudiciului, persoana vătămată se poate îndrepta cu acțiune numai împotriva statului, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice.

(7) După ce prejudiciul a fost acoperit de stat în temeiul hotărârii irevocabile date cu respectarea prevederilor alin. (6), statul se poate îndrepta cu o acțiune în despăgubiri împotriva judecătorului sau procurorului care, cu rea-credință sau gravă neglijență, a săvârșit eroarea judiciară cauzatoare de prejudicii.

(8) Termenul de prescripție a dreptului la acțiune în toate cazurile prevăzute de prezentul articol este de un an.”.

Răspunderea pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare este reglementată de art. 52 alin. 3 din Constituția României, conform căruia: „Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.”, precum și de dispozițiile art. 96 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ce completează în mod obligatoriu normele de drept comun în materia răspunderii civile delictuale.

Din examinarea tuturor acestor reglementări rezultă că răspunderea pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare revine direct și nemijlocit statului. Victima erorii judiciare nu are acțiune în repararea prejudiciului împotriva magistratului - judecător sau procuror - ori împotriva altei persoane căreia i-ar putea fi imputabilă săvârșirea erorii judiciare sau, după caz, fapta care a provocat eroarea judiciară în cauză.

Răspunderea statului intervine pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale și pentru cele cauzate în alte procese decât cele penale. Răspunderea statului este o răspundere civilă delictuală specială, directă, nemijlocită și independentă de eventuala vinovăție a magistratului sau a altei persoane a cărei faptă a produs sau determinat eroarea judiciară care a cauzat prejudiciul. De asemenea, este o răspundere obiectivă, fără vinovăție, fiind întemeiată pe obligația de garanție în sarcina Statului, care are ca suport riscul de activitate a serviciului public de înfăptuire a justiției.

După repararea prejudiciul suferit de victima erorii judiciare, statul are acțiune în regres împotriva aceluia care cu rea-credință sau din gravă neglijență a provocat sau săvârșit acea eroare judiciară (art. 96 alin. 7 Legea nr. 303/2004 republicată și modificată).

În cazul răspunderii civile delictuale pentru erorilor judiciare săvârșite în procesele penale normele generale (art. 52 alin. 3 din Constituția României, și art. 96 din Legea nr. 303/2004) se coroborează cu cele dispozițiile art. 538 – 542 CPP, ce reglementează eroarea judiciară în următoarele situații: achitarea prin hotărâre definitivă, în rejudecare, după anularea/desființarea unei hotărâri de condamnare; achitarea, prin hotărâre judecătorească definitivă, în cazul redeschiderii procesului după condamnarea definitivă, în cazul condamnatul judecat în lipsă; în situația privării nelegale de liberate a inculpatului achitat prin hotărâre definitivă condiționat, însă, de constatarea explicită, prin acte jurisdicționale, a caracterului nelegal al măsurilor preventive privative de libertate astfel cum s-a stabilit prin decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 15/2017 Completul competent să judece recursul în interesul legii.

Răspunderea civilă a statului în cazul erorilor judiciare produse în alte procese decât cele penale prezintă anumite particularități, conform art. 96 alin. 4 și 8 din Legea nr. 303/2004:

- art. 96 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată (forma anterioară modificării aduse de Legea nr. 242/12 octombrie 2018) limita dreptul la reparație al persoanei vătămate printr-o asemenea eroare judiciară doar la prejudiciile materiale

- răspunderea statului este antrenată doar după stabilirea, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, a răspunderii penale sau disciplinare, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecății procesului și a împrejurării că fapta respectivă este de natură să determine o eroare judiciară;

- termenul de prescripție a dreptului la acțiunea în repararea prejudiciului material suferit de persoana vătămată este de 1 an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a stabilit răspunderea penală sau disciplinară a magistratului pentru o faptă săvârșită în cursul procesului care a fost de natură să determine eroarea judiciară, astfel cum rezultă din coroborarea alin. 8 cu alin. 4 al art. 96 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată în vigoare în intervalul de timp dedus judecății de reclamanți.

În cazul de față nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 538 – 542 CPP privitoare la eroarea judiciară săvârșită în procesele penale, nefiind incidente prevederile art. 540 alin. 5 CPP („Reparația este în toate cazurile suportată de stat, prin Ministerul Finanțelor Publice.”) coroborate cu cele ale art. 538 din același cod, întrucât reclamanții nu au suferit o condamnare penală definitivă, ulterior desființată printr-o cale de atac extraordinară, urmată de achitarea lor prin altă hotărâre judecătorească penală definitivă.

Cu privire la toți reclamanții s-a dispus clasarea cauzei în baza art. 16 alin.1 lit. a CPP („Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă: a) fapta nu există;”) prin următoarele acte de procedură:

- prin ordonanța din 06.04.2017 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DNA (dosar nr. 331/P/2016) menținută prin ordonanța din 16.05.2017 (dosar nr. 141/II-2/2017) a procurorului șef al secției de combatere a corupției din cadrul DNA s-a dispus clasarea cauzei penale față de reclamanta Roman Florica

- prin ordonanța din 07.11.2017 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Secția de urmărire penală și criminalistică (dosar nr. 396/P/2017) s-a dispus clasarea cauzei față de reclamantul Galea Ovidiu

- prin încheierea penală nr. 1/01.03.2018 a Curții de Apel Cluj Secția Penală și de minori (judecătorul de cameră preliminară) pronunțată în dosarul nr. 293/35/2017 a fost admisă plângerea formulată de reclamantele Vidican Denisa și Cuc Raluca Beatrix împotriva ordonanței din 06.04.2017 emisă în dosarul nr. 331/P/2016 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și

Justiție Direcția Națională Anticorupție menținută prin ordonanța din 16.05.2017 dată în dosarul nr. 145/II-2/2017 a procurorului șef al secției de combatere a corupției din cadrul DNA privitor la cele două petente, fiind schimbat temeiul juridic al soluției de clasare din dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b CPP în art. 16 alin. 1 lit. a din același cod.

Sunt relevante în cauză și considerentele deciziei nr. 263/2015 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial nr. 415 din 11 iunie 2015) prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate privitoare la dispozițiile art. 96 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor:

„27. În cazul de față, nemulțumirea autorului excepției izvorăște dintr-o cauză în care un procuror a emis un rechizitoriu care nu s-a fundamentat pe fapte care să întrunească elementele constitutive ale vreunor infracțiuni. Pentru a fi pusă în discuție o eventuală reparare de prejudicii, ar trebui să existe o eroare judiciară în materie penală. Or, eroarea judiciară constă atât potrivit dispozițiilor art. 504 din Codul de procedură penală din 1968, cât și potrivit dispozițiilor art. 538 din actualul Cod de procedură penală, într-o condamnare definitivă și pentru care, în urma rejudecării, s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare. Prin urmare, nu poate fi pus semnul egalității între un rechizitoriu care doar dispune trimiterea în judecată și o hotărâre definitivă de condamnare, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție, "Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată", prezumție care nu poate fi înlăturată de existența unui act de trimitere în judecată, care, de altfel, poate fi supus cenzurii, partea interesată având posibilitatea "de a arăta judecătorului în ce constă nelegalitatea comisă" (a se vedea Decizia nr. 412 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 3 iunie 2011).”

În cazul erorii judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale, repararea prejudiciilor produse în activitatea judiciară de către magistrați revine exclusiv statului, răspunderea sa fiind condiționată de stabilirea, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, a răspunderii penale sau disciplinare, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară conform art. 96 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată (forma anterioară modificării prin Legea nr. 242/12 octombrie 2018).

Or, în speță, nu este îndeplinită niciuna din condițiile menționate de textul de lege, ce reprezintă sediul materiei pentru repararea prejudiciilor materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale.

Cu privire la acest text de lege, Curtea Constituțională a reținut prin Decizia nr. 60 din 11 februarie 2014 (publicată în Monitorul Oficial nr. 279 din 16 aprilie 2014), că răspunderea statului pentru prejudiciile cauzate prin erori judiciare, este o răspundere care nu este bazată pe culpă, fiind fundamentată pe rolul statului de garant al activității autorității judecătorești, însă este condiționată de existența unei hotărâri definitive de atragere a răspunderii penale sau de sancționare disciplinară a judecătorului sau a procurorului, pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului, și care a fost de natură să determine eroarea judiciară, condiție reglementată de textul de lege menționat.

Potrivit art. 4 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată (forma în vigoare în primele luni ale anului 2018), atât judecătorii, cât și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, motiv pentru care orice nesocotire a principiului legalității este de natură să atragă răspunderea lor penală, disciplinară sau civilă. În acest sens sunt și prevederile art. 94 din aceeași lege, potrivit cărora "judecătorii și procurorii răspund civil, disciplinar și penal, în condițiile legii".

Orice persoană interesată are deplina libertate de a formula împotriva judecătorului/procurorului o acțiune, care poate îmbrăca fie forma unei plângeri penale, fie forma unei sesizări adresate Inspecției Judiciare din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile art. 45 alin. 2 din Legea nr. 317/2004. Art. 97 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 reglementează dreptul oricărei persoane de a „sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare.”

Exercitarea atribuțiilor specifice cu rea-credință sau gravă neglijență reprezintă o abatere disciplinară prevăzută la art. 99 lit. t din Legea nr. 303/2004, iar potrivit dispozițiilor art. 134 alin. 2

din Constituție, competența de a se pronunța în domeniul răspunderii disciplinare a procurorilor și de a identifica în concret existența unei erori judiciare în alte cauze decât cele penale revine în exclusivitate Consiliului Superior al Magistraturii, care, în astfel de situații, îndeplinește rol de instanță de judecată.

Prin urmare, instanța de judecată investită cu acțiunea în repararea prejudiciului nu poate cerceta în cadrul acțiunii în răspundere civilă delictuală, prevăzută de art. 1349, art. 1357 Cod civil, activitatea desfășurată de procuror în legătură cu urmărirea penală, întocmirea rechizitoriului privitor la reclamanți, în considerarea dispozițiilor legale speciale mai sus reținute.

Încălcarea normelor de drept de către procuror, prin exercitarea atribuțiilor specifice cu recredință sau gravă neglijență, trebuie să se stabilească în prealabil în cadrul procedurii speciale, reclamanții nedovedind o atare situație ca premisă pentru antrenarea răspunderii statului.

Reclamanta Roman Florica a sesizat Consiliul Superior al Magistraturii, în anul 2013, privitor la „comportamentul incalificabil al domnului procuror DNA” referitor la faptul că în seara zilei de 25.11.2012 numitul Jurcă Gheorghe i-a spus soțului reclamantei că a fost chemat la DNA Oradea de către un procuror care l-a întrebat ce sume de bani i-a dat reclamantei, că procurorul a făcut presiuni asupra lui pentru a declara că i-a dat mită o sumă de bani neprecizată, amenințându-l că îl trimite în judecată pentru trafic de influență dacă nu depune denunț împotriva reclamantei.

Prin rezoluția din 21.01.2013 (înregistrată sub nr. 4500/IJ/1310/DIP/2012), Inspecția Judiciară a dispus clasarea memoriului reclamantei Roman Florica, în considerarea faptului că Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea efectua acte premergătoare în dosarul nr. 37/P/2012 având ca obiect săvârșirea unor fapte de corupție, „iar din verificări nu a rezultat vreo activitate sau conduită necorespunzătoare ori vreo încălcare a obligațiilor profesionale sau săvârșirea unor abateri disciplinare din partea procurorului șef” în cursul instrumentării dosarului nr. 37/P/2012 al DNA Serviciul Teritorial Oradea, constatând că martorul Jurcă Gheorghe a fost audiat cu respectarea prevederilor art. 78 din următoarele Cod procedură penală.

Reclamanta Cuc Raluca Beatrix a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii, la 08.04.2014, formularea unui punct de vedere cu privire la interpretarea legii privind conținutul sintagmei „secretul deliberării” și în ce măsură un judecător poate fi obligat să răspundă în fața procurorului DNA la întrebări legate de modalitatea de deliberare, inclusiv despre opinia separată a altui coleg. Solicitarea a fost făcută în contextul interogatoriului ce i-a fost administrat în dosarul nr. 37/P/2012 în calitate de suspect, apreciind că întrebările care i s-au pus aduceau atingere dispozițiilor art. 2 alin. 3, art. 91 alin. 2 din Legea nr. 303/2004, art. 392 alin. 2 CPP și art. 16 alin. 2 din Legea nr. 304/2004.

Curtea de Apel Oradea a sesizat, de asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii, la 07.04.2014 (prin adresa nr. 1090/22/A/07.04.2014), cu rugămintea de a exprima un punct de vedere privitor la 2 aspecte: dacă un judecător poate încălca secretul deliberării în cadrul declarațiilor pe care le dă într-o anchetă penală; dacă se impune ca judecătorii care sunt anchetați pentru pretinse fapte penale în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu trebuie să se abțină de la soluționarea cauzelor de competența organului penal ce îi anchetează, respectiv, dacă aceștia se află într-un conflict de interese, în condițiile în care cererile de abținere ale judecătorilor sunt interpretate de mass-media ca un refuz de judecată a sesizărilor DNA; dacă aceste aspecte sunt de natură să afecteze imaginea și independența justiției.

O sesizare similară a fost adresată Consiliului Superior al Magistraturii de către Tribunalul Bihor (adresa nr. 1892/17/A/2014 din 09.04.2014).

Reclamantul Galea Ovidiu a sesizat inspecția Judiciară, la 03.06.2014, pentru a exprima un punct de vedere referitor la afectarea imaginii și independenței justiției prin comunicatul de presă al DNA din 31.03.2014 nr. 338/VIII/3 în cuprinsul căruia se arată că, în data de 09.07.2010 în calitate de președinte a completului de judecată, a dispus preschimbarea termenului de judecată a contestației în anulare din 24.09.2010 în 16.06.2010, deși a probat procurorului că acest aspect a fost decis de întregul complet de judecată. Arată, în continuare, că în condițiile probațiunii pe care a înțeles să o administreze procurorul de caz a extins urmărirea penală față de el privitor la o nouă infracțiune, susținând că i-ar fi indus în eroare pe colegii de complet. În același comunicat de presă arată că adus la cunoștința publicului că prin încheierea din 16.06.2010 a Tribunalului Bihor reclamanții Galea Ovidiu și Vidican Denisa și un alt judecător au dispus admiterea „în principiu a contestațiilor în anulare (fără ca instanța să-și motiveze soluția), s-a dispus suspendarea executării

sentinței penale și punerea de îndată în liberate a condamnatului”, precum și faptul că din completul de judecată care a pronunțat această soluție a făcut parte reclamantul care în urmă cu 2 săptămâni fusese președintele completului de recurs care a pronunțat condamnarea aceluiași inculpat la pedeapsa închisorii. Față de aceste afirmații, reclamantul a apreciat că se urmărea denigrarea a doi membri ai completului de judecată din 16.06.2020 ca și cum al treilea nu ar fi dat soluția în cunoștință de cauză

Prin adresa nr. 4796/17/A/2014 din 30.07.2014 Tribunalul Bihor a comunicat reclamantei Cuc Raluca Beatrix răspunsul Consiliului Superior (adresa nr. 7732/21.07.2014) la sesizarea de mai sus cuprinzând următoarele concluzii: obligația judecătorului de păstrare a secretului deliberării în legătură cu fapta cu privire la care este cercetat penal încetează în momentul în care, potrivit art. 307 Cod penal, i se adus la cunoștință, înainte e prima sa audiere, calitatea de suspect, fapta pentru care este suspectat, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute de art. 83 din același cod; judecătorul poate fi audiat ca martor într-un proces al cărui obiect săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu procesul deliberării; judecătorul față de care s-a început urmărirea penală pentru săvârșirea unor fapte de corupție ar trebui să se abțină de la soluționarea pricinilor cu această natură până la clarificarea situației sale, întrucât se încalcă aparenta de imparțialitate și obiectivitate de care orice judecător este răspunzător.

În finalul acestei adrese se arată că <<Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că afirmațiile cuprinse în comunicatul de presă emis de Direcția Națională Anticorupție la data de 31.03.2014 (nr. 338/VII/3) nu sunt de natură să afecteze imaginea și independența justiției, fiind vorba despre o informare a opiniei publice despre proceduri penale aflate în derulare, care prezintă probleme de interes public în activitatea instanțelor și parchetelor, dată publicității conform principiului 4 al recomandării Rec 82003 a Comitetului Miniștrilor către statele membre al Uniunii Europene.

Considerentele care au stat la baza adoptării soluțiilor menționate se regăsesc în cuprinsul Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 846 din 3 iulie 2014 și pe site-ul <http://www.csm1909.ro/csm/index.php?lb=ro>, la rubrica „Hotărâri ale CSM”>>.

Comunicatul de presă emis de Direcția Națională Anticorupție la data de 31.03.2014 (nr. 338/VII/3) este unul dintre cele două comunicate de presă prin care reclamantii consideră că li s-a încălcat dreptul la demnitate.

În ședința publică din 24.11.2020, avocatul reclamantilor a arătat, la solicitarea instanței, că părțile pe care le reprezintă nu au solicitat Consiliului Superior al Magistraturii, Inspecției Judiciare cercetarea disciplinară a procurorului de a cărui activitate jurisdicțională sunt nemulțumiți.

Așadar, reclamantii nu au obținut o hotărâre definitivă de condamnare penală sau disciplinară a procurorului/procurorilor prin care să se stabilească că faptele deduse judecății reprezintă infracțiuni sau abateri disciplinare, de natură să determine o eroare judiciară.

În aceste condiții, tribunalul, în baza art. 194 CPC, admite ambele excepții invocate de pârât.

Cele două excepții procesuale au în comun motivul lipsei calității de comitent al Statului român, respectiv neîntreținerea condițiilor cumulative prevăzute de art. 96 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 republicată și modificată (forma din prima jumătate a anului 2018) pentru atragerea răspunderii obiective a statului pentru erori judiciare produse în alte procese decât cele penale.

Legitimarea procesuală este una dintre condițiile esențiale ale dreptului la acțiune, conform art. 32 Cod procedură civilă (CPC), în absența acesteia neputând fi cercetat fondul pricinii.

Conform art. 36 teza I-a CPC, „Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății”.

În cazul de față, nu există identitatea între calitatea de pârât și cea de parte obligată în raportul juridic izvorât din răspunderea civilă delictuală întrucât nu este întrunită condiția prevăzută de art. 96 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 (forma din prima jumătate a anului 2018), reclamantii neprobând existența unei hotărâri penale sau disciplinare de condamnare a procurorului/procurorilor DNA cărora le impută faptele ilicite deduse judecății în acest litigiu, hotărâri care să stabilească împrejurarea dorită de reclamantii, și anume că aceste fapte deduse judecății au fost săvârșite în cursul procesului lor penal și au fost de natură să determine o eroare judiciară.

Neîndeplinirea acestei condiții legale atrage și inadmisibilitatea acțiunii civile.

Așa cum am arătat deja, nu aparține instanței civile competența de verificare a răspunderii penale sau disciplinare a procurorului.

În cadrul acțiunii în răspundere civilă delictuală obiectivă a statului pentru eroarea judiciară comisă de un procuror în activitatea sa jurisdicțională, instanța civilă hotărăște asupra prejudiciului și a raportului de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, cercetarea celorlalte elemente ale răspunderii (fapta ilicită și vinovăția, inclusiv în sensul săvârșirii abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t din Legea nr. 303/2004, dar și sub aspectul concluziei că fapta ilicită săvârșită în cursul judecării procesului este de natură să determine o eroare judiciară) aflându-se în competența instanței penale (în cazul infracțiunilor) sau a Consiliului Superior al Magistraturii (în ipoteza abaterilor disciplinare).

De asemenea, statul nu răspunde pentru eroarea judiciară în calitate de comitent al procurorului în condițiile în care acesta nu este un prepus al instituției unde este încadrat, așa după cum rezultă în mod expres din prevederile art. 64 alin. 2 din Legea nr. 304/2004, potrivit cu care „în soluțiile dispuse, procurorul este independent, în condițiile legii”, astfel încât, în absența unui raport de subordonare în sensul prevăzut de art. 1373 Cod civil față de parchetul în cadrul căruia activează procurorul nu se poate reține o astfel de relație între acesta și stat.

Răspunderea obiectivă a statului intervine în calitatea sa de garant al îndeplinirii justiției.

În plus, instanța are în vedere și faptul că reclamantii au dedus judecării doar prejudicii nepatrimoniale, or, conform art. 96 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 (forma din prima jumătate a anului 2018), statul are obligația de a repara doar pagubele materiale cauzate prin erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale.

Pentru aceste considerente de fapt și de drept, tribunalul va respinge acțiunea civilă, ca neîntemeiată.

Văzând că reclamantii nu au avut câștig de cauză, neîndeplinind astfel condițiile ce decurg din prevederile art. 453 CPC, instanța va respinge și solicitarea accesorie a acestora având ca obiect cheltuielilor lor de judecată (câte 100 lei taxe judiciare de timbru).

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge acțiunea exercitată de reclamantii Roman Florica, Cuc Raluca Beatrix, Galea Ovidiu Daniel și Vidican Denisa, toți cu domiciliul procesual ales în în contradictoriu cu pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice cu sediul în București, b-dul Libertății, nr. 16, sector 5, având ca și obiect daune morale.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu apel în 30 de zile de la comunicare. Calea de atac se depune la Tribunalul Arad.

Pronunțată în ședința publică din 24.11.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte
Mirela Achimescu

Grefier
Viviana Lukacs

Red.M.A./Tehnored.M.A./V.L.

6 ex./4 com./ 22.12.2020

Se comunică:

1. reclamantilor Roman Florica, Cuc Raluca Beatrix, Vidican Denisa, Galea Ovidiu Daniel - Oradea, Parcul Traian, nr. 10, jud. Bihor (la Roman Florica)

2. pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice – București, b-dul Libertății, nr. 16, sector 5

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO